

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

2. ZÁŘÍ 2007

Z obsahu:

Vítězství lásky

Homilie Benedikta XVI.
ve středu 15. srpna 2007
v Castel Gandolfu
- strana 2 -

Složitá současnost

Rozhovor s irským
morálním teologem
Vincentem Twomeyem
- strana 4 -

Bratři, kdy začneme být dobří?

Mezi veselými a boдрými
světci září jako hvězda
první velikosti svatý
Filip Neri
- strana 6 -

Zázračný olej na těle Myrny

Od listopadu 1982 trvají
mimořádné události
v Sufanieh
- strana 8 -

Svědectví o stužce sv. Dominika Savia, patrona nastávajících matek

- strana 9 -

S Ježíšem v Eucharistii „tváří v tvář“

- strana 10 -

Vděčnost za bohatství forem

Kardinál Josef Ratzinger
27. října 1998 v rámci
jubilejní pouti k desátému
výročí motu proprio
Ecclesia Dei
- strana 13 -

Papež Benedikt XVI. trávil letošní dovolenou ve dnech 9.-27. 7. v horské chatě v italských Dolomitech

EDITORIAL

„Když děláš hostinu, nezvi své přátele a bohaté sousedy, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé.“ Známe někoho, kdo tuto radu Pána Ježíše bere vážně? Nejjednodušší omluva může znít: „To bylo řečeno v jiné době a kdo ví, jak to vůbec bylo míněno.“

Zatím se nenašel nikdo, kdo by vyslovil pochybnosti, zda „Komentáře o válce galské“ skutečně napsal Julius Caesar (100–44 př. Kr.) a zda to, co se v tomto historickém spisku nachází, odpovídá skutečnosti. Proč by to také někdo zpochybňoval? Na tom, co tam stojí nebo nestojí napsáno, nám přece vůbec nemusí záležet, protože se nás to vůbec netýká. Kdyby někdo nakrásně předložil důkazy, že je to podvrh, nic se proto v našem životě nezmění. To s evangelií, ačkoliv jsou o jedno století mladší, je tomu jinak. Jejich obsah se zdaleka netýká jen doby dávno minulé. Nikomu, kdo o nich něco ví, nejsou lhostejná. Bud' to je radostně přijímá, nebo přezíravě, či dokonce nenávisťně odmítá a ignoruje, nebo se také snaží přizpůsobit si je podle svého vkusu. V německé oblasti existuje v souvislosti s evangelií slovní hříčka, která nemá českou obdobu. Překlad řeckého slova *euangelion*, což znamená „radostná zvěst“, zní v němčině „Frohbotschaft“. Proti tomuto výrazu si Němci postavili jiný výraz: „Drohbotschaft“ – poselství, které představuje hrozbu. Záměnou jediné souhlásky se tak může popis změnit ve svůj opak. Jak k tomu došlo? Přibylo těch, kterým se nelíbí, když v evangeliu čtou o potřebě odříkání, o ďáblu, o soudu, o pekle a věčném zavržení. To podle nich odporuje pojetí, že evangelium je „Frohbotschaft“.

Evangelia skutečně obsahují vedle potěšujících pravd o životě našeho Spasitele a jeho přikázáních a radách, o slíbené věčné blaženosti u Boha také četné Pánovy výstrahy a jednoznačné informace, co hrozí těm, kteří podle evangelia neuspřádají svůj život. Takových výstrah není v evangeliích málo, nikterak však neodporují jejich základní charakteristice jakožto „radostné zvěsti“.

Pokračování na str. 12

Ve svém velkém díle Boží město říká svatý Augustin na jednom místě, že celé lidské dějiny světa jsou bojem mezi dvěma láskami: láskou k Bohu až k úplné ztrátě sebelásky a láskou k sobě až k úplnému pohrnutí Bohem a k nenávisti k druhým. Stejně vysvětlení dějin jako boje mezi dvěma láskami, láskou a egoismem, se objevuje také při četbě Apokalypsy, kterou jsme dnes slyšeli. Zde se tyto dvě lásky objevují jako dvě velké postavy. Především je to velký a silný rudý drak s působivou demonstrací znepokojující moci bez lásky, demonstrací absolutního egoismu, teroru a násilí.

V době, kdy svatý Jan psal Apokalypsu, byl pro něho tento drak realizací moci antikřesťanských imperátorů od Nerona po Domiciána. Zdálo se, že tato moc je neomezená; vojenská, politická, propagandistická moc římského impéria byla tak velká, že vedle ní se víra, Církev jevila jako slabá žena, která neměla možnost přežít, tím méně zvítězit. Kdo se mohl vzepřít této všudypřítomné moci, která, jak se zdálo, si mohla dovolit vše? A přece víme, že nakonec zvítězila slabá žena, ale zvítězila nikoliv egoismem, nikoliv nenávistí; zvítězila láskou k Bohu, a římské impérium se otevřelo křesťanské víře.

Slova Písma svatého vždy překračují historickou dobu. A tak tento drak označuje nejen antikřesťanskou moc pronásledovatelů Církve oné doby, ale také materialistické protikřesťanské diktatury všech období. Vidíme tuto moc, tuto sílu rudého draka znovu uskutečněnou ve velkých diktaturách minulého století: diktatura nacismu a Stalina měla všechnu moc, pronikala do každého, i posledního koutu. Zdálo se po dlouhou dobu nemožné, že by víra mohla přežít tohoto tak silného draka, který chtěl pozřít Boha, který se stal dítětem, a ženu, Církev. Ale ve skutečnosti i v tomto přípa-

Vítězství lásky

dě nakonec byla láska silnější než nenávist.

I dnes existuje drak v různých nových podobách. Existuje v podobě materialistických ideologií, které nám říkají: je absurdní myslet na Boha, je absurdní zachovávat Boží přikázání, to je věc minulé doby. Vyplatí se žít jen pro sebe. Vztít si v tomto krátkém období od života všechno, co je možné si vzít. Platí jen konzum, egoismus, zábava. To je život. Tak máme žít. A znovu se zdá absurdní, nemožné vzepřít se této převládající mentalitě s celou její mediálně propagandistickou silou. Zdá se dnes nemožné myslet ještě na Boha, který stvořil člověka a stal se dítětem, že je skutečným vládcem světa.

Také tento drak se zdá být neporazitelný, ale i nyní zůstává pravdou, že Bůh je silnější než drak, že vítězí láska a nikoliv egoismus. Když jsme uvažovali o různých historických podobách draka, vidíme nyní jiný obraz: ženu oděnou sluncem, s měsícem pod nohama, obklopenou dvanácti hvězdami. Také tento obraz je mnohorozměrný. První význam nesporně je ten, že je to Madona, Maria oděná sluncem, tj. Bohem, totálně. Maria žije v Bohu totálně, je obklopena a proniknuta Božím světlem. Obklopena dvanácti hvězdami, tj. dvanácti izraelskými kmeny, veškerým Božím lidem, celým společenstvím svatých, a u nohou má měsíc, obraz smrti a smrtelnosti. Maria nechala smrt za sebou. Přemohla smrt a říká nám: Odvahu, nakonec zvítězí láska! Můj život znamená toto: Jsem Boží služebnice, můj život byl sebedarováním pro Boha a pro bližního. A tento život služby dospěl nyní do pravého života. Mějte důvěru, mějte odvahu žít tak také vy, navzdory všem hrozbám draka.

Toto je první význam ženy, kterou se stala Maria. Žena oděná sluncem je velké znamení ví-

tězství lásky, vítězství dobra, vítězství Boha. Velké znamení útechy. Ale tato žena, která pak trpí, musí se dát na útěk, aby porodila v bolestném křiku, je také Církev, Církev – poutnice všech dob. Ve všech generacích musí vždy znovu porodit Krista, přinést ho na svět s velkou bolestí a tím způsobem trpět. Pronásledovaná ve všech dobách, žije jakoby na poušti, pronásledovaná drakem. Ale ve všech dobách Církve, Boží lid, žije také z Božího světla, živena, jak říká evangelium, Bohem, živena sama v sobě chlebem svaté Eucharistie. A tak ve všech souženích, ve všech nejrůznějších situacích Církve v průběhu dějin v nejrůznějších částech světa utrpením vítězí. A to je přítomnost, záruka Boží lásky proti všem ideologiím nenávisti a egoismu.

Vidíme jistě, že také dnes chce drak pozřít Boha, který se stal dítětem. Nebojme se proto o Boha zdánlivě slabého. Vítězství je již hotová věc. Také dnes tento slabý Bůh je silný: je to pravá síla. A tak svátek Nanebevzaté je pozváním, abychom měli důvěru v Boha, a také pozváním, abychom napodobovali Marii v tom, co ona sama řekla: Jsem služebnice Páně, dávám se Pánu k dispozici. Toto je její naučení: jít její cestou; dávat život a nebrat život. A právě tak jsme na vrcholu lásky, která znamená ztratit se. Ale toto ztratit se je ve skutečnosti jediná cesta, jak se opravdu najít, abychom našli pravý život.

Hledme na Marii, na Nanebevzatou. Nechejme se naplnit odvahou k víře a k oslavě radosti: Bůh vítězí. Víra zdánlivě slabá je pravou silou světa. Láska je mnohem silnější než nenávist. A povězme s Alžbětou: Blahoslavená jsi mezi všemi ženami. Prosíme tě s celou Církví: Svatá Maria, pros za nás nyní i v hodi- nu smrti naší. Amen.

Překlad -lš-

Nejčestnější místo

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo se poníží, bude povýšen.

Vstup s Ježíšem do domu jednoho z předních farizeů, který pozval Pána na oběd. Pros Ducha Svatého, aby tě uchránil ošklivého býlí, které je nebezpečné tím, že brání skutečnému uzdravení duše. Toto býlí je domýšlivost, která je proto tak těžce vyléčitelná, protože postižený je přesvědčen, že žádné uzdravení nepotřebuje, a proto se mu přímo brání. Vnější projevy této choroby můžeš dnes spolu s Pánem pozorovat v prostředí tohoto farizejského příbytku.

Rozhlédni se po tvářích vážených mužů, kteří sem vstoupili již před Pánovým příchodem. I ty z nich můžeš vyčíst, že tato společnost nemá v úmyslu v první řadě uctít Ježíše jako vzácného hosta. Chtějí se dostat do jeho blízkosti, aby ho mohli kriticky sledovat. Co je vede k tomu, aby slídili po jeho chování? Chtějí se sami ospravedlnit. Pozorují se škodolibým zaujetím svého hosta, ale přitom zapoměli kontrolovat své vlastní chování. Vůbec jim nepřipadá trapné, jak se před pozvaným jeden přes druhého snaží získat co nejčestnější místo. Nestává se i tobě, že věnuješ druhým přemíru své kritické pozornosti, a zapomínáš přitom na nezbytnost zpytovat v první řadě sám sebe?

Ježíš vidí všem až do hloubi duše a využije vzniklé situace k tomu, aby dal přítomným taktní a současně velmi moudré naučení. Naslouchej mu tak, jako by mluvil jen k tobě. Je to pro tebe také příležitost, aby ses naučil, jak se máš dívat na cizí pochybení. Vidíš-li kolem sebe něco nedobrého, není to ani v nejmenším důvod k uspokojujícímu vědomí: to já takový nejsem. Pros Pána, aby tě naučil dívat se na druhé jako na zrcadlo své vlastní nedokonalosti. Jinak si i ty počínáš právě tak jako onen host z Pánova vyprávění, který si obsadil nepatřičné místo. Čím více tě trůfalost odvádí od skutečnosti, tím větší bude tvoje zahanbení ve chvíli pravdy.

Abys dobře poznal, kde je tvoje místo, odlož zlovyk srovnávat se s druhými. Zanech chování, které je vlastní lidem tohoto světa, vázaným na hmotnou horu. Pro Ježíšovy učedníky platí zcela jiné podmínky a také zcela jiné možnosti: jsi závazně spojen s městem živého Boha. V tomto městě neplatí pozemské konkurenční vztahy. Zde tomu není tak, že místo, které obsadí jeden, je už pro druhého nedostupné. V tomto městě mají všichni stejná práva jako prvorození. Abys sis našel mis-

to, které ti právem patří, nedívej se na druhé, ale na Ježíše.

Líčí případ domýšlivého hosta jako podobeství, protože mu jde o mnohem více než jen o zasedací pořádek na velké hostině. Když ti radí, abys zaujal poslední místo, neseleduje tím ani v nejmenším tvoje ponížení, nýbrž tvoji opravdovou radost ve slávě. Posílá tě totiž tam, kde má jeho láska ty největší možnosti, jak tě obdarovat.

Když si lidé chtějí získat přízeň a lásku druhého člověka, snaží se všemožně, aby se mu jevíli v co nejlepším světle. Chtějí ho přesvědčit, že nikdo jiný si nezaslouží větší pozornosti. Taková láska se nepřestává točit kolem vlastního já a je nakonec zdrojem polovičaté radosti, kterou stále kalí nejrůznější obavy a trápení.

Chtěl bys udělat něco, čím bys mohl na sebe upoutat Ježíšovu pozornost, ukázat na něco, co by se mu mohlo na tobě obzvláště líbit? Je tu jedna zaručená možnost: v ničem mu nepřekážet a umožnit, aby v jeho díle vynikla jeho úplná svoboda. Tím, že se posadíš na poslední místo, dovolíš mu, aby si tě posadil tam, kam sám chce.

Nikdy nezapomínej, že tvoje radost zcela závisí na jeho radosti. Jemu působí největší potěšení, když tě může obdarovat svými milostmi a dary nikoliv proto, že vynikáš nad jiné, ale právě proto, že jsi ze všech nejobožejší. Tak jako tě miloval, když jsi ještě nebyl, a stvořil si tě z ničeho, tak si i nyní chce z tvé nicoty vybudovat svůj zamilovaný příbytek. Celá tvoje zásluha spočívá v tom, že se stále vracíš na své pravé místo, kde si nepřipisuješ něco, co ti nepatří, ale dáváš svému Pánu úplnou svobodu.

Na tom se zakládá tvoje skutečná blaženost. To je Ježíšovo tajemství *posledního místa*. Místo potěšení z klamného zdání, jakého pokroku jsi už dosáhl vlastním přičiněním, nabízí ti Ježíš zcela jiný zdroj nenarušitelné radosti: ohromující vědomí, že si tě pro sebe našel sám nekonečný Bůh, ačkoliv sám o sobě nejsi vůbec nic. Čím hlouběji sestoupíš do pravdy o své vlastní nicotě, tím úžasnější je pro tebe skutečnost, že si tě z vlastního rozhodnutí zamilovala nekonečná Láska a pozvedá tě k sobě: *Bůh se ve své dobrotě postaral o chudáka* ⁽¹⁾ a dal mu jako prvorozenému podíl na svém životě. To je skutečný důvod, proč *spravedliví jásají před Bohem a veselí se v radosti*. Neboj se posledního místa. Jen tam nejsi věznem své domýšlivosti. Ježíš tě z jejího zajetí *vyvádí k šťastnému životu*. A proto *zpívej Pánu a veleb jeho jméno* ⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 68; ⁽²⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 3,19–21.30–31

Synu, dělej své práce ve skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezneš milost.

Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchytilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorných posluchačích.

2. čtení – Žid 12,18–19.22–24a

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří, a přitom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby (Bůh) už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; (přistoupili jste) k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

Evangelium – Lk 14,1.7–14

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: ‚Uvolni mu místo!‘ Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: ‚Příteli, pojď si sednout dopředu!‘ To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Svému hostiteli pak řekl: „Když stojiš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když stojiš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“

Složité současnost

Irský morální teolog Vincent Twomey patří k nejlepším znalcům teologie současného papeže. Promoval u prof. Ratzingera v Řezně v roce 1978. Vyučuje na papežské vysoké škole sv. Patricka v Maynooth. Stephan Baier a Stephan Rehder mu položili několik otázek.

Po mnoho desetiletí byl Josef Ratzinger jako teolog ignorován, odstrkován a napadán, zvláště mezi německými teology. Dnes jsou jeho knihy bestsellerem. V čem spočívá tento obrat?

Jsou to dvě otázky. Předně, proč nebyl Ratzinger brán vážně. Za druhé: Proč je brán nyní? Druhá otázka je jednoduchá, protože se týká marketingu. Jako papež se Ratzinger stal populárním. Nyní ho všichni chtějí poznat.

První otázka není tak jednoduchá. Bylo by možné říct, že Ratzinger nebyl v módě. Ratzinger není pouze akademik, ale svobodně tvořící myslitel. Všechno, co dělá, má co do činění s kreativitou. Není epigonem nějakého učitele. On má všechno nové, čerstvě promyšlené.

Jako peritus kardinála Fringse na druhém vatikánském koncilu se již jako mladý proslavil. Jeho přednášky v Tübingen, které byly vydány pod titulem „Úvod do křesťanství“, ho učinily známým jako myslitele, který vytvořil něco nového.

Ratzinger byl inspirátorem koncilu podobně jako Rahner, Küng, Congar či De Lubac. Věděl, že teologie v Církvi se musí obnovit. Když přišel na koncil, na jehož přípravě spolupracoval, pokusil se přispět jako teolog k této obnově. Pak přišlo schéma 13, které bylo později přijato jako *Gaudium et Spes*.

To nebylo v plánu, nýbrž to bylo něco nového, co vzniklo na koncilu. Ratzingerovi bylo jasné, že koncil vstoupil do zvratu. Byly zde náhle přednášeny myšlenky, které ještě nebyly zralé. Odtud sledoval nová hnutí kriticky.

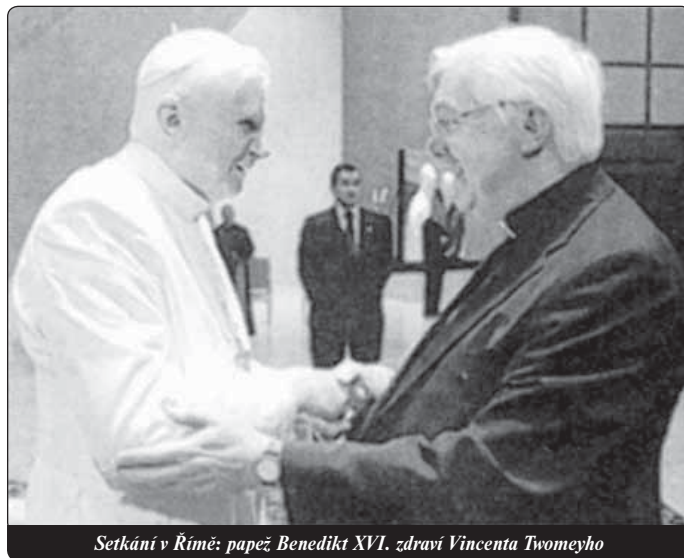
Jak se to projevilo?

Velcí teologové byli rozpolceni. Na jedné straně byl Balthasar s Ratzingerem a Lubacem, na druhé straně Rahner, Küng a později Metz, které podporovala většina na koncilu. Ti byli přesvědčeni, že to, co podporují, je „duch koncilu“. Mysleli si, že koncil staví jen na kompromisech.

Proto se rozhodli, že tento nyní objevený „duch koncilu“ musí být radikálně prosazován dále, i když „radikalita“ byla velice povrchní a vyústila do conformity s panující módou.

S tím Ratzinger nespocoval. Zůstal na koncilu věrný sám sobě. A odvážil se pravdu hledat a vyjadřovat, i když byla v protikladu k duchu času. Proto brzy přestal být v módě.

Nespočívá rozdíl v pojetí Církve? V tom, že jedni viděli v 2. vatikánském koncilu jeden ze série koncilů, který je třeba respektovat stejně jako ty předchozí pod autoritou církve, zatímco jiní v něm viděli nový start do nejisté budoucnosti?

Setkání v Římě: papež Benedikt XVI. zdraví Vincenta Twomeyho

Vincent Twomey

Všechny předchozí koncily byly svolány, aby potřeby určité bludy, i když jsou označovány za reformní koncily, jako třeba tridentický. Druhý vatikánský koncil byl naopak koncipován jako koncil obnovy. Někteří pak chtěli druhé Vaticanum postavit proti Tridentinu. To, co bylo ovlivněno Tridentinem, mělo být vymazáno.

V tomto vědomí hrál svou roli i první vatikánský koncil. Mnozí říkali: Ano, definovali jsme papežskou neomylnost – ale znovuobjevením učitelského úřadu episkopátu a zdůrazněním „sensus fidelium“, resp. „sensus fidei“ byla tato neomylnost oslabena. Někteří chtěli tuto korekturu vést ještě dále a říkali: Každá místní církev,

každá biskupská konference má svou vlastní kompetenci; na druhé straně byl *sensus fidei* chápán spíše sociologicky než jako princip většiny.

To se stalo obzvláště aktuálním, když se objevila encyklika *Humanae vitae* a různé biskupské konference k tomu zaujaly svůj postoj. Většina encykliku uvítala, ale některé byly rozloženy. Západoněmecká biskupská konference (nikoliv východoněmecká, ta ji plně schválila) ji spojila s novodobým pojetím svobody. Řekli: To učí církev.

Ale zastával se názor, že každý musí ve svém vlastním svědomí posoudit, zda tuto nauku přijme, nebo ne. Když pak takto pomýlení manželé víceméně encykliku odmítli, pokládalo se to za „*sensus fidei*“.

Nemůžeme ovšem posledních čtyřicet let interpretovat pouze jako vnitrocírkevní vývoj, nýbrž také jako vývoj kulturní, který poznamenal celý svět a hlavně západní Evropu a Ameriku.

Chcete říct, že biskupové převzali subjektivistický pojem svědomí?

Přesně tak. Nepřevzali však tento pojem přímo z ducha doby. Uvnitř morální teologie panovaly mylné interpretace chybného svědomí, které podle svatého Tomáše člověk musí poslouchat, i když dělá něco objektivně špatného. Zde se zcela zapomnělo, že svědomí se také musí vzdělávat.

Ještě radikálnější byla teze, že svědomí je neomylné, protože morální pravdy musí být konec konců subjektivní. Jak těžká to byla situace, poznáváme z toho, že k přípravě koncilu byla vytvořena komise, která měla prověřit morální teologii. Očekávalo se, že koncil zde schválí určitý dokument.

Brzy však bylo jasné, že situace morální teologie je vážná. Koncil tedy řekl, že teologii je třeba obnovit, zvláště morální teologii. Morální teologie byla

příliš legalistická, vznikla totiž po Tridentu pro vzdělávání zpovědníků a zabývala se hlavně hříchem.

I tento vliv patří k vývoji, který ovlivnil William Ockham. Byl vytvořen pojem svobody, která není svázána s rozumem.

Podle Ockhama by ani Bůh nebyl spojen s rozumem. Takto vzniklý voluntarismus pak propukl u Kanta, který učil: Musíme plnit povinnost, takže je požadována slepá poslušnost. V morální filosofii našel tento vývoj novou výživu u Nietzscheho, který prohlásil vůli za absolutní moc. Na druhé straně byla v 19. století „ratio“ redukována na přírodovědeckou racionalitu a za objektivní pak uznáno jen to, co je možno vědecky prokázat.

Morální filosofie 20. století byla přesvědčena, že v morálce není nic objektivního. Všechno prý je subjektivní. Proto musíme dělat jen to, co víme anebo co si myslíme, tedy co odpovídá subjektivnímu, třeba iracionálnímu přesvědčení. Tak přicházíme k neomylnému svědomí. Tímto vývojem bylo po koncilu ovlivněno mnoho teologů a skrze ně i biskupové.

Co je třeba proti této krizi podniknout?

Myslím, že debatou o *Humanae vitae* celá tato krize v západních kulturních dějinách dosáhla svého vrcholu. A jsem přesvědčen, že se církev v Evropě a v Německu tak dlouho nezotaví, dokud nepřijme *Humanae vitae*. A to se všim, co v ní stojí.

Vidím velkou budoucnost v rozvoji etiky ctností, ale zde zřejmě nastoupí nejdříve mnoho nedorozumění.

Když chceme mluvit o ctnosti, nepotřebujeme nejdříve pojem dobra a zla?

Jistě. *Humanae vitae* začíná diskusi nejdříve o pojmu „intrinsicce malum“ – zlo samo o sobě.

NEDOSTATEK ZPOVĚDNÍKŮ

Ve francouzském poutním místě Lurdy panuje akutní nedostatek zpovědníků. Pro toto léto potřebují Lurdy naléhavě více kněží pro svátost pokání.

Důvodem je také stoupající počet poutníků, neboť v závěru roku začnou oslavy 150. výročí lurdských zjevení. Zatím se zde ve zpovědnících střídalo 25 kněží, ale to už nestačí. Deně se zde koná na tisíc zpovědí. Počet poutníků každým rokem roste.

NEJNAVŠTĚVOVANĚJŠÍ POUTNÍ MÍSTO SVĚTA

Mexické Guadalupe bylo v roce 2006 nejnavštěvovanějším poutním místem světa. Navštívilo je více než 14 milionů poutníků. Tím předstihlo i baziliku sv. Petra v Římě. Oznámilo to Rádio Vatikán. V Guadalupe se zjevila Matka Boží 9. prosince 1531 indiánovi Juanu Diegovi. Na místě zjevení vrchu Tepeyac byla postavena bazilika, která později musela být uzavřena pro pokles půdy. Nyní stojí vedle nová, prostornější bazilika.

DŮKAZ BOŽÍ EXISTENCE

Je možno dokázat existenci Boha jako matematickou výpověď? Aristoteles, Platon a další filosofové odpověděli, že ano, a předložili důkazy o Boží existenci. Filosofové nové doby tyto důkazy zcela zpochybnili a s Kantem a Nietzschem („Bůh je mrtev“) se za těmito důkazy definitivně zavřely dveře. Ukázalo se, že předčasně. Existuje nový poslední důkaz o Boží existenci. Předkládá ho profesor Robert Speamann s nezvratnou logikou obrněnou i proti Nietzschemu. 80letý filosof Speamann platí za nejtvrdějšího myslitele novější filosofické školy. (*Robert Speamann, Rolf Schönberger – Der letzte Gottesbeweis. 128 stran, 13,20 €*)

Většina německých teologů to odmítla. Ostatně encyklika nepoužívala pojem malum – zlo, nýbrž poněkud oslabený, velice dobrý pojem „inhonestum“ (nečestné, ošklivé, hanebné). Otázka zní: Existují činy, které jsou samy v sobě špatné nebo nepřijatelné? To většina německých a anglicky mluvících teologů odmítá.

K tomu přistupuje v teologii Karla Rahnera tzv. optimismus spásy, podle kterého každý dosáhne spásy sám skrze své vědomí. To odporuje veškeré skutečnosti, protože již 200 let jsme svědky masivního utlačování, nespravedlnosti, nenávisti a etnických čistek – a přesto se nemluví o zlu. To všechno je důsledek pomýlené teologie.

Zasáhl subjektivismus i jiné teologické disciplíny?

Přirozeně. Dogmatika zde zasáhla svým již zmíněným spásným optimismem. To je nepochopení toho, co koncil

učí, totiž že Bůh vede lidi i mimo Církev skrze Krista vlastní cestou ke spáse. Tím byla dána stranou skutečnost zla. O ďáblu se již nemluví. Je to jeho velké vítězství. Když papež nedávno mluvil o pekle, bylo z toho pozdvižení.

Jak se dá zabránit tomu, aby se některé teologické disciplíny nerozpadly?

Je třeba si položit otázku po pravdě. Místo toho, abychom se ptali, co je vědecké, musíme se ptát, co je pravdivé. Je to zcela jednoduchá otázka. Zní: Odpovídá to vůbec skutečnosti? V tomto smyslu bude každá disciplína přispívat svým způsobem k odhalování pravdy, i když tento její přínos musí být očištěn konfrontací s jinými disciplínami.

Evropa je jeden velký sekularizovaný kontinent. Může se Evropa znovu duchovně oživit, aniž by ztratila rozum?

Především již samotné osvěcenství je plodem hereze křesťanství – proto má v sobě také mnoho pravdivého. Na to se často zapomíná. Ratzinger ukázal, jak nutně potřebuje víra rozum, a tedy také filosofii, aby zůstala věrná pravdě, a naopak rozum potřebuje víru a autoritu Zjevení, aby zůstal rozumný. Bohužel, teologové v Evropě mají od *Humanae vitae* narušený vztah k Církvi, zvláště k učitel-skému úřadu.

Chtěli by být ve smyslu osvěcenství autonomní a uznávat jen to, co je „vědecky“ dokazatelné, ale to, co může získat jen revidovatelný souhlas expertů, není životně plodné. Nemůžeme uspořádat život podle revidovatelných názorů. To je třeba překonat. *Humanae vitae* musí být přijata, nejdříve od biskupů a pak od teologů, aby byla obnovena důvěra v Církev. Jinak nedojde ani k obnově teologie, ani k obnově Církve.

Přijde po období racionalismu, který se ukázal jako vratký, opět období nových iracionalismů, mystična?

Jsou zde dvě velká nebezpečí: že subjektivismus se protlačí na špici a bude všechno soustřeďovat na sebe. Proto je dnes tak v módě buddhismus, různé podoby New Age, tyto výstupy z každodenní šedi do zdánlivých mytologických světů.

Na druhé straně extrémní islám nabízí něco, co my nabídnout nemůžeme: voluntaristickou jednoduchost radikálního „ano“ k Bohu, který vylučuje rozum, ale může dát životu nějaký cíl a učinit ho smysluplným. Myslím, že pontifikát papeže Benedikta XVI. by mohl uvést něco do pohybu, protože jsou čteny jeho knihy, které pojednávají o těchto různých otázkách. Je zde již jedna generace, která je nespokojena s tím, co jí bylo předáno. Nechejme se překvapit.

*Z Kath-net
přeložil-lš*

V dlouhé historii hagiografie Kristovy Církve nacházíme svaté a svěťce všeho druhu, každého jazyka a každého národa, muže i ženy, velké i malé, bohaté i chudé, učené i prosté, duchovní i laiky, osobnosti vážné a jiné docela veselá a bodré. Všechny však spojuje velká, vše přesahující a vášnivá láska k Bohu, která v nejednom případě dospěla až k mučednictví a současně k veliké lásce k bližním, která je vedla, pomáhala jim a podporovala je.

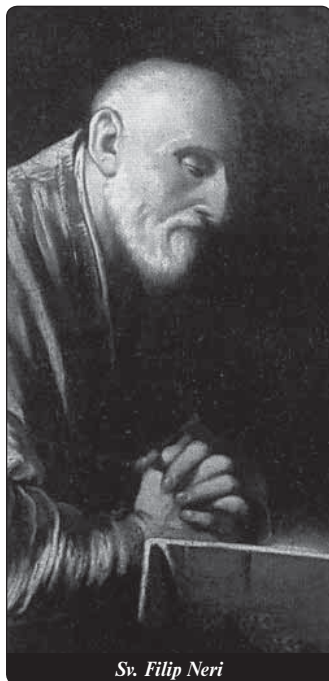
V tomto horizontu svatosti mezi veselými a bodrými svěťci září jako hvězda první velikosti svatý Filip Neri. Je původem z Florencie, kde však žil jen několik let, a pak ho natrvalo adoptovalo město Řím.

Od dětství mu říkali Pippo (odvozeno od Filippo), ale ti, kdo ho opravdu do hloubky znali, mu říkali prostě Dobrý Pippo. Také jeho sestra Alžběta dosvědčuje, že toto pojmenování vyjadřuje jeho dokonale altruistický charakter. Zůstalo mu po celý život, protože zůstal vždycky dobrý. Jiná jeho zvláštní vlastnost: ještě za jeho života kolovala mezi lidem brožura nadepsaná: *Philippus sive de laetitia christiana* - Filip neboli o křesťanské veselosti. Není to krásný životní program? Filip byl přítom tak pokorný (a zároveň svatý), že se necítil být hoděn, aby přijal kněžské svěcení. Stal se knězem teprve po dlouhém naléhání (v roce 1551). Papeži Řehoři XIII., který ho chtěl udělat kardinálem římské církve se všemi poctami a výsadami, odpověděl Filip, že souhlasí, ale s podmínkou, že vhodný okamžik k tomu si vybere sám. Samozřejmě, že papež se toho okamžiku nedožil.

„Tvoje Indie je v Římě“

Z některých aspektů můžeme pokládat Filipa za svěťce velice moderního (či postmoderního?). Měl totiž cit pro svobodu, volný vzduch, miloval přírodu a když mohl, setrval v ní dlouho a rozjímal o stvoření. Byl také

přítelem zvířat. Nějakou dobu si pěstoval kočku a několik ptáčků ve stále otevřené kleci. V Římě pak několik let ho vídali chodit se psem na vodítku, míšencem, který se jmenoval Capriccio, který se jmenoval Capriccio, který původně patřil jednomu kar-

Sv. Filip Neri

dinárovi, ale od určitého dne se nechtěl ke svému pánovi vrátit a zůstal u Filipa, snad proto, že i jeho okouzila jeho добрota a žoviálnost.

Je tu ještě jedna zvláštnost, ale je to pravdivé. Filip si choval kanárky a ptáčata i v sakristii a před odchodem k oltáři se s nimi bavil, protože kdyby se ihned soustředil na mši, bylo tu „nebezpečí“, že „upadne“ do extáze. Svěťci jsou zkrátka zvláštní!

V těch letech se vrátila do Říma také misijní horlivost díky Ignáci z Loyoly a dopisům, které psal z misí sv. František Xaverský, který byl v kontaktu také s Filipem a skupinou přátel.

Ti se odebrali ke známému cisterciáckému mnichovi U tří studniček, aby se ho zeptali na radu. Cítili se, jako by už měli v ruce jízdenku na Dálný východ. Pomýšleli i na mučednictví. Filip dostal odpověď, která se sta-

la příslovečnou: „Tvoje Indie je v Římě.“ A Filip poslechl: zůstal misionářem v Římě, kde byl velice potřebný a kde působil vždy se svou originalitou, hloubkou a svatostí.

Kdy začneme být dobří?

První léta svého života prožil Filip ve Florencii, kde se narodil v roce 1515 notáři Františkovi a jeho manželce Lukrecii. Ta záhy zemřela a náboženské výchovy se ujala macecha a pak vychovatelé v dominikánské koleji sv. Marka. Dominikánům byl velice vděčný a zažil u nich duchovní klima, které zde zanechal Savonarola.

V 18 letech opustil město a stal se praktikantem v obchodě jednoho příbuzného v San Germano v Kampánii. To netrvalo dlouho. Pochopil, že něco takového není jeho budoucností. R. 1534 přišel do Říma, kde už zůstal do konce života, a stal se tak adoptovaným Římanem. Ve Věčném městě poznal velikost i bídu, lesk nespočetných šlechticů a chudobu mnoha lidí, velikost křesťanské minulosti i morální úpadek části kléru. Byl také svědkem prvních napětí a útoků reformátorů na protireformaci, která se postavila proti Lutherově reformaci, zahájené r. 1517 pověstnými 95 tezemi. Viděl západ renesance, která začala v jeho Florencii před mnoha

lety a odtud se rozšířila do celé Evropy, a také zrod barokního období. Opravdová reforma Církve přijatá na tridentském koncilu (1545–1563) se začala uskutečňovat zevnitř počínaje Římem a byla impulsem pro mnoho světců, kteří byli přítomni v Římě a které znal: především to byli sv. Ignác z Loyoly, sv. František Xaverský, sv. Kamil z Lellis, sv. Jan Leonard, sv. Felix z Cantalice, sv. Karel Boromejský a sv. Pius V. (ten od Lepanta r. 1571) a jistě další svatě nekanonizované osobnosti, které spolupracovaly na obnově Církve.

Svá první římská léta prožil Filip jako v samotě a pak ve 24 letech začal procházet městem od čtvrtí, kde sídlily banky a kde pracovalo mnoho Florentánů. *Všem kladl Filip stejnou otázku: „Dobře, bratři, a kdy začneme být dobří?“*

V roce 1548 založil spolu se svým zpovědníkem bratrstvo Nejsvětější Trojice, které bylo velice aktivní ve službách poutníků jubilejního roku 1550. V roce 1551 uposlechl naléhání, aby přemohl svou vlastní pokoru a z poslušnosti přijal pokyn, aby se stal knězem.

Stal se pak pověstným a vyhledávaným zpovědníkem, důvěrníkem a rádcem: jeho „klienti“ patřili ke všem společenským vrstvám, nevyjímaje některé kardinály, kteří ho vyhledávali buďto kvůli radě, nebo kvůli zpovědi.

Mezi těmito penitenty se v roce 1555 začala utvářet stabilní skupina zcela originálně organizovaná, která se pak nazývala „oratoř“ a jejímž zakladatelem byl sv. Filip.

Oratoř: společenství pro meditaci a aktivní činnost

Slovo „oratorium“ ze zrodilo ze skutečnosti, že skupina se shromažďovala kolem Filipa k vnitřní modlitbě (oratio) a pro rozhovory. Taková setká-

ni mohla trvat celé odpoledne, po modlitbě se četl nějaký psaný text, který někdo komentoval, mohly se klást otázky, námítky. Pak se vyprávěl nějaký příběh, zvláště z církevních dějin (výborným komentátorem byl Cesare Baronio), ze života Kristova a svatých. Nakonec přišla nějaká dobrá hudba a jedním ze skladatelů byl Pierluigi da Palestrina, který pak doslova zemřel v náručí Filipa Neriho. Jedna důležitá zvláštnost: tato duchovní setkání měla vést druhy k aktivitě bliženské lásky, např. ve špitálech, anebo k pomoci osobám na pokraji společnosti. To bylo velice revoluční, protože v oratoři se scházely osoby nejrůznějšího postavení bez rozlišování. Byl to také počín navýsost demokratický, který spojoval urozené i prosté, vzdělané i negramotné, klérus i laiky, bankovní úředníky i drobné řemeslníky, rolníky atd. Filip přijímal všechny, protože všichni potřebovali trochu duchovního kyslíku. Jednou přijal s úsměvem a velkým nadšením, jako by šlo o starého známého, jednoho pouličního banditu, který se objevil ve dveřích ... ze zvědavosti (nebo si připravoval nějakou „práci“?). Kolem Filipa se vytvořilo nové „bratrstvo“, které mělo vyučovat evangelijní rovnosti („všichni jsme děti jednoho Otce, který je v nebesích“) a které nevyžadovalo od nikoho průkaz totožnosti, nýbrž jen zájem kráčet po nové cestě, kterou vytyčil Kristus v evangeliu. Iniciativa nemohla ujít pozornosti. Nicméně upozornila na sebe také vždy bdělou a pohotovou inkvizici, která v takovém sdružení kolem neznámého kněze viděla nebezpečí hrozící pravověrnosti. Zahájila tedy slídění: pátrala, dotazovala se, podezírala, kritizovala, prověřovala. Všechno. Ale nenašla nic kompromitujícího. A Filip vyškrtnutý z knihy podezřelých pokračoval na své cestě.

Právě tuto iniciativu je možno pokládat za originální příspěvek k reformě Církve, kte-

Giambattista Piazzetta (1683-1754): Matka Boží a sv. Filip Neri, Benátky

rá v těch letech právě začínala. A to je nový pohled na duchovní život a nová strategie, jak dosáhnout křesťanské svatosti jako cíle, který není určen jen kléru nebo klauzurním sestřím. Jeden z jeho prvních žáků napsal, že Filip chtěl, aby duchovní život, který byl pokládán za tak obtížnou věc, se stal takřka rodinným a domácím, aby byl pro osoby každého stavu přitažlivý a snadný... „každý, z jakéhokoliv stavu či podmínek ve svém domě,

ve svém povolání, laik nebo duchovní, prelát nebo světské kněže, dvořan nebo otec rodiny, vzdělanec nebo prostáček, obchodník či řemeslník je schopný žít duchovní život“. Duchovní život je svatost prožívaná ve vlastních každodenních činnostech velkých či malých, zjevných nebo skrytých, je to život ve spojení s Kristem v elementárních cvičeních lásky, prostotě, v trpělivosti, v naději, ve velkodušném přijímání utrpení a také smrti ja-

kožto přirozeného naplnění života a Boží vůle. Proto to není vyhlášení extrémní a komplikované askeze, žádný kajicnický teror, nýbrž prosté úkony, které provádíme tak jako tak každý den, s prostředky, které nabízí Církev v Eucharistii, ve sv. zpovědi, v každodenní modlitbě a v rozjímání evangelia. To je vše. Je to málo?

Tato nauka, která dávala novou orientaci křesťanskému duchovnímu životu a samotnému pojetí svatosti, se rozvinula z rozhovorů s prvními žáky Filipovými; převzal ji také mladý František Saleský, který navštívil Řím v roce 1598 a který ji pak teoreticky prohloubil a rozšířil ve svých spisech (Filotea a Teofil).

Ještě jedna úvaha. Prototyp, který nám vytvořil Filip Neri, je postava člověka klidného, veselého, bodrého, který miluje přírodu i zvířata, který umí harmonicky spojit lásku k Bohu s láskou k bližním. Je to všechno snadné a levně dosažitelné? Právě že ne. Filipova prostota a zvořálnost, jeho otevřenost, vystupování jako čtveráka, to vše může vypadat jako infantilnost, ale ve skutečnosti je to založeno na velké vnitřní kázni, odevzdanosti a lásce k Bohu a k bližním. Filip měl ve svém životě mimořádné mystické dary, jako např. dar ohnivého glóbu, který během jedné noci strávené na modlitbách rozšířil jeho srdce tak, že mu vylomilo dvě žebra, jak dosvědčil slavný chirurg při jeho pitvě. Měl také vidění Panny Marie. Takové jevy by mohly zbavit odvahy nás, obyčejné smrtelníky, kteří právě příliš nespěcháme na cestě svatosti. Můžeme proto vždy opakovat s prostotou a pokorou jeho modlitbu, která je určitě duchovním programem o velkém profilu, který se hodí pro všechny:

„Učiň vše, Pane,
jak ty víš a jak ty chceš!“

Z *Maria Ausiliatrice* 5/2007
přeložil-lš

ŠIMON PERES A DESATERO

Izraelský ministerský předseda Šimon Peres řekl v rozhovoru s listem *Die Welt*, že Desatero představuje základ západního světa. „Jsem hrdý na to, že především vidíme člověka stvořeného jako Boží obraz, že desatero Božích příkázání je po tisíciletí měřítkem, které vytvořilo i západní svět. Chtěl bych Izrael, který je tak starý jako Desatero a tak mladý jako »iPod«.“ (Nejmodernější digitální multimediální přehrávač, pozn. překl.)

O d listopadu 1982 trvají neobyčejné události v Sufanieh (Damašek). U jedné prosté matky dvou dětí jménem Maria al-Akhras, zvané Myrna, se objevují stigmata, výron oleje, extáze a zjevení s poselstvími. Mystič-

Marie al-Akhras (Myrna)

ku provází Mons. prof. Dr. Adel Theodor Khoury, který vyučuje na katolické teologické fakultě v Münsteru a který je přesvědčen o pravosti všech těchto jevů. Myrna patří k řeckokatolické církvi a je velice spjata s byzantskou tradicí pravoslavných církví. Mimořádné jevy se objevují zvláště tehdy, když velikonoční svátky východní i západní církve připadají na stejný termín. Tak tomu bylo v letošním roce. Přinášíme výpověď očitého svědka, který vypráví, co prožil o velikonočním třídenní 2007.

Mimořádný zájem médií

Když pravoslavné a katolické Velikonoce připadly na jeden den, vyznačoval se již dříve Zelený čtvrtek mimořádnými jevy, jako jsou zjevení a stigmata na těle Myrny. Kromě poutníků z mnoha zemí světa byli letos tento den přítomni také kanadský, chilský a argentinský vyslanec a četné osobnosti, které pracují na zastupitelství OSN v Sýrii. Ruští mediální pracovníci koordinovali své setkání a svůj dokumentární film se zástupci z Kanady, Libanonu, Brazílie a se Syrskou satelitní televizí. Jelikož se

na Zelený čtvrtek nic zvláštního neudálo, odcestovala ruská delegace ještě tentýž večer.

Zástupce starosty z Kazanu

Na Velký pátek začaly v 10.30 obřady snímání Krista z kříže, které vedli otcové Elias Zahloui a Boulos Fadel. V uchvacující atmosféře se věřící modlili v 15 hodin Korunku k Božím milosrdenství.

Pak se dostavil Dimitry Khafizof, zástupce starosty z Kazanu, který má na starosti náboženské záležitosti. Kazan je hlavní město Tatarstánu, který je součástí ruské federace. Tento muž, velký tělem i duší, vyprávěl historii ikony z Kazanu. Z malé kopie tohoto obrazu vytékal na počátku těchto mimořádných jevů v Sufanieh olej. Hodinu vyprávěl o původu iko-

ny a o událostech, které tento obraz provázely v průběhu staletí. Ikona je na jedné straně známá zázračnými uzdraveními a na druhé straně je symbo-

lem jednoty mezi křesťany různých ritů a mezi křesťany a muslimy. V Damašku podobně jako v Kazanu žijí křesťané a muslimové spolu. Khafizov znal Sufanieh již z dřívějšíka a chtěl se informovat o poutním charakteru tohoto místa. Pokládá Sufanieh za vzorné poutní místo, což je všem zcela zřejmé.

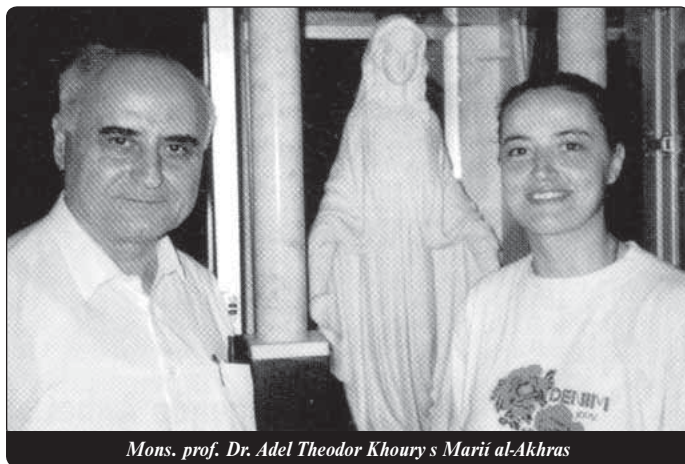
V 18 hodin požádala Myrna lidi, aby navštívili v kostelech velikopáteční obřady. Ona sama šla do kostela Panny Marie v Damašku. Mnozí ji následovali a tento kostel byl zcela naplněn.

„Moje poslední přikázání pro vás...“

Poslední Kristovo poselství z roku 2004 znělo přísně. („Moje poslední přikázání pro vás...“) Většina těch, kteří přicházejí do Sufanieh často, to o letošním

Velkém pátku cítila: Nejsme na takové výši, jakou od nás Kristus vyžaduje. Tento pocit byl ještě posílen skutečností, že se svatý olej poslední tři roky nedostavil.

Večer o Velkém pátku panovala niterná modlitební atmosféra. V pohledech poutníků byla patrná směs smutku a určité odevzdanosti. Všichni měli pocit, že Ježíšovo poselství z 10. dubna 2004 bylo skutečně poslední. Až potud se ani letos v Sufanieh nic nového nestalo.

Mons. prof. Dr. Adel Theodor Khoury s Marií al-Akhras

Na konci velikonoční vigilie, která se slavila již v 18 hodin, povstala Myrna z křesla, na kterém seděla před oltářem. Když otcové Fadel a Besnier udělili závěrečné požehnání, šli k Myrně. Po krátkém rozhovoru Myrna zvedla ruce na znamení, že z nich začal pramenit olej. Tekl tak hojně, že kapal na podlahu. Myrna nemohla opanovat své dojetí, šla k oltáři a tam se v pláči modlila. I na její tváři

Na rukou Myrny se objevil olej

se objevil olej, když řekla poutníkům: Protože vroucně milujete Ježíše, přiměli jste ho, aby způsobil zázrak.

Po děkovné modlitbě promluvila znovu k věřícím: *Rány jsou útěcha a radost. A je to velká rána, když se žádné rány neobjeví. Absence poselství je také poselství. Tím nám Bůh říká: Jděte opět do sebe. Zpytujte své svědomí. Uskutečňujte to, co jsem vám řekl.*

Pak požehnala Myrna všechy přítomné tak, že jim svatým olejem udělala na čele křížek. Olej vystačil pro všechny. Byla to velká radost a ulehčení, po kterých následovalo nadšení podobné tomu, jaké bylo na počátku těchto událostí. Poutníci setrvali v „Domě Svaté Panny“ dlouho do noci a děkovali Kristu za dar jeho dobroty a milosrdenství.

Sufanieh je velká výzva, ve které Bůh znovu zdůrazňuje potřebu smíření s Bohem, mezi sebou navzájem a vyzývá k jednotě křesťanů a k větší lásce a solidaritě mezi lidmi každé příslušnosti.

Z Kirche heute 8-9/2007
přeložil -lš-

Svědectví o stužce sv. Dominika Savia, patrona nastávajících matek

Tereza byla deváté z desíti dětí, které vychovávali Carlo a Brigita Saviovi. Narodila se roku 1859, dva roky po smrti Dominika. Provdala se za Battistu Toscu a byla matkou dvou dětí. V myšlenkách i v srdci uchovávala vzpomínky na rodinu, o které jí vyprávěli rodiče. Následující událost vyprávěla pod přísahou 26. ledna 1915 a je uvedena v dokumentech k blahorečení Dominika Savia. (*Beatificationis summarium*, str. 316–319)

Je to událost, kterou jsme vždy pokládali za zázračnou a stala se mojí matce. Můj bratr Dominik byl tehdy v Turíně v oratoři Dona Bosca. Maminka měla porodit dalšího člena rodiny (třetí Dominikovu sestru Kateřinu), ale okolnosti byly velice vážné a hrozilo jí velké nebezpečí. Staralo se o ni několik známých žen, které měly více zkušeností a měly jí pomoci vyhnout se nepředvídatelným těžkostem. Otec se rozhodl zajít pro lékaře do Buttiglieri d'Asti, jmenoval se doktor Girola a již nežije. Když ušel kus cesty, překvapivě se setkal s Dominikem, který přicházel z Turína a přes Castelnovo směřoval do Mondonia.

„Jak to, že jsi zde?“ zeptal se ho otec. Dominik odpověděl: „Dověděl jsem se, že moje maminka je velmi vážně nemocná, a proto ji jdu navštívit.“

Otec však Dominikovi neřekl o chorobě ani slovo (v těch dobách se nepokládalo za vhodné mluvit s dětmi o věcech, které souvisejí s porodem dítěte), ale poslal ho do Ranello. Tam žila babička, otcova matka. Doufal, že babička ho trochu zdrží. Dominik, aniž by řekl, co udělá, pozdravil otce a pokračoval v cestě do Mondonia.

Příbuzné, které se staraly o matku, byly překvapeny, že ho vidí, a snažily se zabránit mu ve vstupu do pokoje, kde byla matka... aby ji nerušil. On však odpověděl: „Vím, že je nemocná, proto jsem ji přišel navštívit.“

A aniž by čekal na jejich reakci, vstoupil do světnice, kde matka ležela zcela sama. I ona byla překvapena, když ho spatřila.

„Jak to, že jsi zde?“ zeptala se.

„Věděl jsem, že ležíte nemocná, a přišel jsem vás navštívit.“

Matka se s vypětím všech sil posadila a řekla mu:

„To nic není, jen běž dolů!“

Syn odpověděl: „Ano, půjdu, ale nejdříve vás obejmou.“ A hned to udělal.

O něco později přišel můj otec s lékařem, ale moje matka řekla:

„Nebezpečí už je pryč.“

Konec byl úplně šťastný. Narodil se chlapeček. Lékař konstatoval, že tu už nemá nic na práci.

(Sestra Tereza se tu však zmýlila. Nnarodil se chlapeček, ale děvčátko, Kateřina. A Dominik? Nevrátil se hned do Turína, ale poslechl otce a šel spát k babičce v Ranelle.)

Ženy, které se staraly o matku, si později všimly, že matka má na krku růžovou stužku se škapulířem. Když se ptaly matky, odkud ji má, byla také překvapena, ale vzápětí zvolala:

„Už vím, proč Dominik nechtěl odejít, dokud mě neobejme.“

A jakmile mi zavěsil na krk stužku, byla jsem zázračně uzdravena. Tu stužku mi určitě dal on, když mě objímal. Já jsem ji nikdy předtím neměla.“

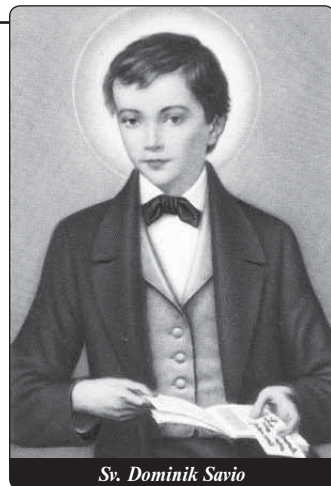
Otec se pak vypravil do Turína, aby se zeptal, jak to, že Dominik přišel domů a nikdo o tom nevěděl. Don Bosco odpověděl:

„Přišel si požádat o dovolení. Ptal jsem se ho, nač potřebuje volno. On mi odpověděl: ‚Moje matka je velice nemocná.‘ ‚Odkud to víš? Psali ti z domu?‘

‚Ne, ale vím to.‘ Tak jsem mu dal povolení, protože jsem věděl, že když váš syn o něco naléhavě žádá, udělám dobře, když mu to dovolím.“

Když můj bratr Dominik definitivně opustil oratoř a přišel do Mondonia těžce nemocný, zavolal k sobě matku Brigitu:

„Pamatujete si, maminko, jak jsem vás přišel navštívit, když jste byla těžce nemocná, a nechal jsem vám na krku stužku? Doporučuji vám, schovejte si ji, a když některá vaše známá bude v podobných těžkostech, zdarma jí stužku půjčte.“

Sv. Dominik Savio

Matka to dělala, pokud žila, a i po její smrti příbuzní měli možnost půjčovat stužku matkám z Mondonia i okolních míst. A byla to opravdu účinná pomoc. Já sama jsem to zažila. Když jsem čekala druhé dítě, devět dní před porodem jsem zde v Turíně byla ve velkém nebezpečí. Moje sestra Raimondina, která mi pomáhala, napsala bratru Janovi do Mondonia, aby mi poslal stužku. Musel ji dlouho hledat, než ji mohl poslat (bylo to 31. ledna 1877 v 10 hodin). Hodinu nato jsem již se stužkou byla šťastnou maminkou. Porodní asistentka tím byla velice překvapena a prosila mě, abych jí o stužce vyprávěla. Chtěla, abych jí stužku nechala. Dlouho ji měla u sebe. Pak ji poslala mému otci do Mondonia, ale ten ji ztratil.

* * *

V roce 1950, když byl Dominik blahorečen, jeden salesiánský kněz vyrobil několik stužek a připojil k nim obrázek Dominika Savia. V bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů je pak rozdával budoucím matkám, které se přišly modlit v době svého těhotenství. Ten zvyk se v Itálii mezi těhotnými matkami velice rozšířil, především když byly obavy z komplikovaného porodu. Dávají si na krk stužku s obrázkem Dominika Savia. Mnohé maminky ho nazvaly „patronem kolébek“ a jeho oltář v turínské bazilice je obložen fotografiemi dětí a stužkami, které maminky přinášejí jako projev vděčnosti za narozené děťátko.

Z Don Bosco dnes 3/2007
přeložil-lš

Stužky s obrázkem Dominika Savia

Jeden ateistický filosof jednou řekl: *Člověk je to, co sní.* Chtěl tím vyjádřit, že u člověka není kvalitativního rozdílu mezi hmotou a duchem, nýbrž že všechno se u něho dá redukovat na hmotné a organické složky. Aniž to tušil, vyslovil však tento ateista jedno z nejdůležitějších křesťanských vyznání víry.

Díky Nejsvětější Eucharistii je křesťan skutečně to, co jí. Před dávnou dobou napsal papež Lev Veliký: *Naše účast na Těle a Krvi Kristově slouží jedině tomu, abychom se stali tím, co jíme.*

Církevní Otcové znázornili toto tajemství na příkladu fyzického pokrmu. Slabší životní princip je ztotožněn se silnějším, nikoliv naopak. Rostlina asimiluje minerály, zvířata rostliny, duch hmotu. Svatý Augustin vkládá Ježíšovi do úst slova, která Pán říká tomu, kdo přistupuje k svatému přijímání: *Nikoliv ty proměňuješ mne v sebe, nýbrž já tebe ztotožňuji se sebou.*

Zatímco tělesný pokrm se proměňuje v toho, kdo ho požil, děje se zde přesně opak. Chléb života proměňuje toho, kdo se jím sytí, proměňuje ho v sebe. Když říkáme, že Ježíš nás ztotožňuje se sebou, znamená to konkrétně, že naše myšlení, naše pocity, naše přání uvádí do shody se svými, abychom měli v sobě to smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus (Flp 2,5).

Ve slavných katechezích svatého Cyrila Jeruzalémského čteme: *V podstatě chleba je ti podáváno Tělo a v podstatě vína Krev, kterými máš účast na Kristově těle a krvi a stáváš se s ním jedno tělo a jedna krev.*

Odvážná slova, ale církevní Otec neměl žádný důvod k přehánění. Je skutečností, že eucharistické společenství má tak velkou hloubku, že všechna lidská přirovnání, která je možno uvést, jsou tím daleko překonána.

Ježíš uvádí podobenství o vinném kmeni a ratolestech. Jistě, jedná se zde o nejtěsnější možné spojení. Vinný kmen a ratolesti

sdílejí stejný rostlinný život. Ratolest oddělená od kmene umírá. Ale ani kmen, ani ratolesti nic „nevědí“ o tomto svém spojení, protože nemají duši.

Kdo naopak se spojí s Pánem, je s ním jednoho Ducha (1 Kor 6,17). A právě v tom spočívá síla eucharistického společenství. V něm se stáváme jedno s Ježíšem, sdílíme s ním stejného Svatého Ducha.

Na závěr biskupské synody o Eucharistii v říjnu 2005 přijal Benedikt XVI. na náměstí Svatého Petra stovky prvokomunikantů. S některými hovořil a odpovídal na jejich otázky. Malá Andrea se ptala Svatého otce na jeho první svaté přijímání. Papež odpověděl:

Vzpomínám si, že jsem zcela jasně chápal, že Ježíš přišel do mého srdce. A to je dar, který překračuje všechno jiné v životě. A proto byla moje radost obrovská, právě proto, že Ježíš ke mně přišel. Chápal jsem, že pro mne začíná nový úsek života. Měl jsem 9 let a věděl jsem, že je to důležité, zůstat věrný tomuto setkání s Ježíšem v prvním svatém přijímání. Slíbil jsem Pánu: „Chtěl bych být vždy u Tebe,“ a modlil jsem se: „Ale především Ty buď vždy u mne!“ A Ježíš byl vždy u mne, vzal mě za ruku, ve-

dl mě všemi těžkostmi života. Radost z prvního svatého přijímání byla začátkem společné cesty a života s Ježíšem.

Malý Alexander se pak odvázně zeptal: *K čemu mi bude mše svatá a svaté přijímání v mém životě? A papež odpověděl: Pomůže ti najít střed tvého života: Ježíše. Žijeme uprostřed tak mnoha věcí. Lidé, kteří nechodí do kostela, nepozorují, že jim Ježíš schází. Ale pozorují, že jim něco chybí. Když Ježíš schází v tvém životě, chybí ti cíl, chybí ti přítel, chybí ti i radost, která je tak důležitá v našem životě. A především bez svatého přijímání ti chybí síla k překonání slabosti a chyb.*

Milé děti! Často nepozorujeme působení, když jdeme k svatému přijímání a přijímáme Ježíše, poznáme to teprve po čase. Ale časem poznáme, a to je smutné, Ježíšovu nepřítomnost. Kdo nechodí do kostela a k svatému přijímání, tomu v jeho životě něco schází. Je to mezera, která mnoho zničí, především když se člověk pokouší vyplnit ji jinými věcmi, které jí nemožno vyplnit.

Podobně mluvila Matka Tereza o spojení s Ježíšem ve svatém přijímání:

Svaté přijímání je, jedním slovem, nejtěsnější spojení Ježíše

s naší duší a s naším tělem. Když toužíme po životě a chtěli bychom ho mít ve velké plnosti, musíme žít z Těla našeho Pána. Svátí to chápali, strávili často celé hodiny v přípravě na svaté přijímání a ještě delší čas na dikuvzdání. To nepotřebuje žádné vysvětlení, protože „kdo může změřit hloubku bohatství, moudrosti a poznání Božího?“ (Řím 11,33) Svatý Pavel píše: „Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání. Neboť kdo pochopí myšlení Páně?“ (Řím 11,33n).

A dále říká:

Kde se vám dostává radosti lásky? V Eucharistii, ve svatém přijímání. Ježíš se stal chlebem života, aby nám dal život. Je zde ve dne v noci. Kdo chce opravdu růst v lásce, ať jde k Eucharistii, ať koná adorace. V naší kongregaci jsme dříve konaly jednou týdně hodinovou adoraci; v roce 1973 jsme se rozhodly, že budeme adorovat hodinu každý den. Máme mnoho práce. Naše domy pro chudé, nemocné a umírající jsou stále plné. Od té doby, co konáme adoraci každý den, je naše láska k Ježíši vnitřnější, naše láska má vzájemně více pochopení, naše láska k chudým je soucitnější, počet povolání se zdvojnásobil.

Vidíme z těchto svědectví Matky Terezy, jak misionářky bliženské lásky čerpají veškerou sílu ze svatého přijímání a eucharistická adorace je každý den vrcholným bodem jejich života. I my si musíme vytvořit ve svatém přijímání důvěrný vztah k Ježíši, aby ovlivnil náš život nejen tak, že s ním sdílíme radosti, starosti a utrpení, nýbrž také že mu nasloucháme, dáme se od něho napomenout nebo opravit, nebo snad i pochválit, a především se dáme milovat, tedy žijeme s Ježíšem ve svatostánku „tváří v tvář“.

Z-sks- 28/2007 přeložil -lš-

Stále čekají na Mesiáše

Roy H. Schoeman je autorem knihy „Spása přichází od Židů“. Před několika roky přijal katolickou víru. V rozhovoru mluví o své knize a o svém obrácení.

Smířila se vaše rodina a vaši rabínští učitelé s vaší konverzí?

Protože moje rodina ještě nezažila milost obrácení, musí pokládat moji víru v Krista za omyl. Pro moji rodinu je to tragédie, ale to jí nebrání, aby mě jako syna a bratra dále milovala. Rabín mé obce však na moji konverzi reagoval nepřátelsky včetně kleteb. Mezitím však zemřel, a tedy už ví, že Ježíš je Mesiáš.

Ve své knize přenášíte své zkušenosti na celé židovství. Podle toho je možno porozumět dějinám spásy židovského národa jen tehdy, když uznáme Ježíše za Mesiáše. Židovští teologové to vidí jinak...

Nejdřív musím odporovat. Já své zkušenosti na židovskou teologii nepřenáším. Existuje objektivní pravda. Buď to byl Ježíš Kristus Boží Syn, a pak propadlo židovství tragickému omylu. Anebo jím není, a pak křesťané nemají pravdu. Obojí nemůže být správné. Přirozeně židovští teologové mají jiný pohled na roli izraelského národa v dějinách spásy, protože stále ještě čekají na Mesiáše. Smyslem mé knihy je znovu osvětlit židovskou teologii, a to světlem, které se skládá na katolické víře.

Jak silně je zakořeněna mesiánská idea v dnešním židovství?

Na rozdíl od katolické církve nemá židovství něco jako učitelský úřad, autoritu, která by hovořila jménem všech židů. Proto existují také různá zcela rozdílná pojetí mesiánské myšlenky v dnešním židovství. Přísně náboženští židé čekají např. toužebně osobního Mesiáše – zcela podobně jako za dob Ježíšových. Liberální židé již nemají konkrétní představu Mesiáše.

Očekávají postupné zlepšení světa, přičemž má židovský národ sloužit jako model, jako „světlo světa“.

Stavíte proti těžkostem židovských teologů při zařazení holocaustu texty Edity Steinové a sestry Faustyny. V čem spočívají teologické rozdíly?

Židovství nezná teologii utrpení. Každopádně ve Starém zákoně se o tom nemluví. Nejdůležitější vysvětlení pro utrpení je obsaženo v knize Job a zní asi takto: Trpíme bez ohledu na to, zda si to zasloužíme, nebo ne. My tomu nerozumíme. Ale protože Bůh je dobrotivý, můžeme důvěřovat jeho spravedlnosti.

Křesťanství naopak nejenže má teologii utrpení, ono samo je touto teologií. Ježíš sám zažil v lidské osobě utrpení a smrt, aby vykoupil svět. Proto od samých počátků křesťanství se výkupná síla kříže vztahovala i na utrpení těch, kteří se hlásí ke Kristu. Edita Steinová a sestra Faustyna poznaly cenu utrpení pro spásu světa. Edita Steinová ji viděla přímo ve světle holocaustu. Obětovala v Osvětlení svůj život výslovně za spásu světa. Mnoho židovských teologů naopak po tragédii holocaustu ztratilo svou víru v Boží dobrotu a všemohoucnost. Prominentním příkladem je Elie Wiesel. V jednom textu píše dokonce o „božské ne-spravedlnosti“.

Jak byla vaše kniha přijata v USA?

Nikdo (a nejméně já) nemohl tušit, že se stane bestsellerem. Obdržel jsem stovky dopisů

od katolíků, kteří cítili, že jsem posílil jejich víru, nebo že byli přivedeni zpět do Církve. Obdržel jsem také poštu od židů, kteří po přečtení mé knihy vstoupili do Církve. Někteří mě dokonce prosili, abych se stal jejich kmotrem. Ze židovské strany jsem zažil něco jako blahovolné ignorování, nikoliv však nepřátelství. Ostatně nebyl jsem ani prvním, ani posledním konvertitou. Jedinou nepřátelskou reakcí jsem obdržel od antisemitských katolíků, kteří nechtěli pochopit, že Židé jsou vyvolení Boží národ, a proto sehrají také svou roli při opětovném příchodu Pána na zem na konci všech dnů. Pak totiž i Židé uznají Ježíše jako Mesiáše a otevřou tak cestu k naplnění Božího království.

Rozmlouval Andreas Laska

*Z VISION 2000 - 3/2007
přeložil -lš-*

Nejdůležitější je modlitba

Rozhovor s Berndtem Posseltem, poslancem Evropského parlamentu, o křesťanství v Evropě a Medjugorje

Na Festivalu mládeže v Medjugorje jste vyzval mládež k větší křesťanské angažovanosti v Evropě. Jak by to mělo konkrétně vypadat?

Ve své přednášce jsem varoval před dvěma chybnými názory o Evropě, které jsou rozšířené i v křesťanských kruzích a které si současně diametrálně protičeří. Pro jednu je Evropa starou západní křesťanskou zemí, která však v této idealizované podobě nikdy neexistovala, a očekávají od ní rozhodnutí, jaká by v jejich státě nikdy nebyla proveditelná. Evropa nemůže být křesťanštější než její jednotlivé části. Ti druzí se vzdali a vidí v Evropě obrovskou neřiditelnou mašinerii, která ničí křesťanství.

Oba názory jsou mylné. Evropa je bojiště, na kterém se střetávají různé síly. V Evropském

parlamentu se někdy křesťanské pozice prosadí, jindy opět nikoliv, a to někdy rozdílem jednoho nebo dvou hlasů. Proto se musí mladí křesťané angažovat v politice buďto přímo, nebo alespoň v předpolitickém prostoru. To znamená spolupracovat s křesťanskými občanskými iniciativami, jako je třeba ochrana života, psát politikům dopisy a e-maily, anebo je konfrontovat s těmito otázkami na veřejných a volebních shromážděních. Projevy, návrhy a způsob osobního hlasování jednotlivých poslanců EU je možno sledovat na internetových stránkách www.europarl.europa.eu. Tím nejdůležitějším je ovšem modlitba za ty, kteří jsou rozhodnutími jiných bezprostředně postiženi, ale také za ty, kteří mají tato rozhodnutí uskutečnit.

Není křesťanská Evropa utopii?

Bez křesťanství by Evropa vůbec nebyla vznikla a na svoje křesťanské tradice může být hrdá.

Evropa však nesmí být křesťanským muzeem, kde za peníze ukazujeme zahraničním turistům naše překrásné chrámy a kláštery. Právě Medjugorje nám jasně ukazuje, že posvátné dějiny křesťanství ještě zdaleka nejsou u konce a Bůh má pro nás ještě mnoho překvapení. Nemusíme být velkou většinou, ale každý se musí snažit žít ve svém nejbližším okolí podle své křesťanské víry, protože Evropa může být jen tak křesťanská jako její obyvatelé. Na papíře je v Evropě 85 % křesťanů a daleko přes 50 % katolíků. Tuto skutečnost bychom měli zřetelněji ukázat. Pak není formování Evropy skrze křesťany žádnou utopií.

*Rozhovor připravila agentura Kath-net
Přeložil -lš-*

Setkáme-li se při své procházce někde se zábradlím nebo s výstražnou tabulkou, nemůžeme se na tato opatření zlobit. Nebyla na nebezpečném místě umístěna, aby nás škodolibě a nepřejicně omezovala a šikanovala, ale aby nás uchránila před možným neštěstím. Odstranit tyto výstrahy neznamená vyjít turistům vstříc a nekazit jim radost, nýbrž přičinit se o jejich záhubu.

Ježíšova zvěst je radostná právě proto, že nám ukazuje bezpečnou cestu k plodnému a bohumilému životu zde na zemi i k věčné blaženosti, a přitom nás zcela logicky musí varovat, že pokud sejdeme z cesty života, vedou naše kroky nikoliv k blaženosti, ale do záhuby. Evangelium by bylo „ohrožujícím poselstvím“ právě tehdy, kdyby nám tato nebezpečí zamlčelo a vystavovalo nás tak možnosti, že upadneme do věčné záhuby.

Na stránkách Světla se setkáváme s postavami, které nás uchvacují příkladem své přímo hrdinské věrnosti, obětavosti, nezištnosti a lásky a udivují nás dílem, které po sobě zanechaly. Jsou skutečně jako zářící hvězdy na temném nebi sobectví, bezohlednosti, chamtivosti, necitelnosti a krutosti, jejichž stále častější příklady nás v dnešní době oprávněně skličují. Tyto světlé postavy lidských dějin nečerpaly svůj vzor a svou sílu z ničeho jiného než právě ze slov evangelia. Nejednou to byla jedna jediná věta z tohoto Božího pokladu, která jejich srdce zasáhla tak, že od základu změnila svůj život. Z toho, co je vlastně adresováno všem, dokázali svatí vytěžít tak velké a neocenitelné poklady pro sebe i pro svět.

Na evangelium je uchvacující právě to, že už dva tisíce let je a bude i nadále vždy nové a aktuální. Necházejme v něm nic, co by tak zastaralo, že by to nemělo dnešnímu člověku a dnešní společnosti co říct. A nejen to, říká to tak prostým a jednoduchým způsobem, že je trvale přístupné a srozumitelné každému, mladému i starému, vzdělanému i prostému, jen pokud je chce přijmout s otevřeným srdcem. Evangelium je pro každou dobu

a pro každou společnost zcela průzračným, jasným a bezpečným návodem, jak uspořádat nejen osobní život, ale také všechno mezilidské soužití ve společnosti. Jestliže Bůh přikazuje mně, abych miloval lidi kolem sebe, platí tento příkaz také ostatním lidem, aby oni milovali mne. Vztahy založené na vzájemné lásce neúčinněji řeší problémy, které v prostředí bez lásky nevyhnutelně vznikají. Kdykoliv si člověk usmyslel, že našel lepší cestu než tu, kterou mu ve své moudrosti a lásce vytyčil Bůh, přivedl nakonec lidstvo do nevýslovného neštěstí. Platí to nejen o hrůzovládných minulého století, ale i o současném, na principu sobectví založeném hospodářském systému, který nejenže katastrofálně prohlubuje propast mezi bohatými a chudými, ale vede ke stále novým neřešitelným problémům a ve svých důsledcích ohrožuje samotnou existenci lidstva, ať si to přiznává, nebo ne.

Přitom není obtížné představit si společnost, kterou neovládají sobci a egoistická mentalita, společnost, ve které ne pouze několik výjimečných osobností, ale rozhodující většina pochopila, že není lepšího způsobu, jak uspořádat svůj život, než podle evangelia. Až neuvěřitelně rychle by se změnila tvář světa, kdyby lidé neviděli smysl svého života v tom, že myslí jen na sebe, ale cítili se jako velká Boží rodina, ve které jeden druhému slouží a pomáhá. Jenže současný obraz světa se nám jeví tak neodmyslitelný, tak nevyhnutelný, tak samozřejmý, že se sami na samém začátku takové úvahy okřikneme: Neblázní, změnit svět tak, aby stavěl na lásce a solidaritě, je přece absurdní utopie. Ani si přitom neuvědomíme, že mluvit v tomto případě o utopii znamená obvinít evangelium: tím, že jeho požadavky pokládáme za utopii, prohlašujeme Božího Syna za fantastu. Jaký smysl by však mělo evangelium, kdyby se království lásky a pokoje nikdy nemělo uskutečnit? Za tím, co nám Bůh sděluje v evangelium, stojí jeho víc než bezpečná záru-

ka: Bůh sám přece sestoupil z výsosti svého božství, stal se jedním z nás, aby nám sám před našima očima ukázal příklad života podle božského vzoru, pro který stvořil člověka. Za tímto vzorem si Boží Syn stojí a zpečetil ho svým utrpením a smrtí. Z toho je zřejmé, jak velice mu záleží na tom, abychom se s ním ztotožnili, následovali ho a uspořádali svět podle Božího obrazu.

Kdo nás odvádí od takové cesty? Kdo vlastně může mít zájem na tom, aby se takto připravené Boží království na zemi pokládalo za neuskutečnitelné, aby nakonec evangelium někdy kritizovali a přerukovali i ti, kteří přijali úkol být jeho hlasatelé? Kdo je vlastně inspirátorem tohoto současného uspořádání světa, které je tak vzdálené zásadám vytyčeným v evangelium? Je vůbec možné, aby lidé sami od sebe, jen z vlastního nápadu a podnětu byli k sobě tak nepřejicni a nepřátelští? Leccos si můžeme vysvětlit sklonem ke zlému. Ale stačí tento sklon na vysvětlení veškeré lidské zloby, nejednou do nebe volající? Jistě, těžko můžeme rozeznat hranici mezi lidským nápadem a vnějším vnutnutím a svedením, ale tam, kde se setkáváme se záměrnou a cílevědomou vynalézavostí a zarputilostí zla nedozírného rozsahu, s jeho rafinovanou a podlou přetvářkou, nemůžeme člověka tak přeceňovat, že bychom tyto výsledky připsali pouze jemu. Tak jako tragédie v ráji nebyla výsledkem pouhých lidských sklonů, které u prvních lidí ani nemůžeme předpokládat, tak i nyní jsou pronikavé úspěchy zla nevysvětlitelné bez přímého a záměrného působení Zlého. Právě na tuto skutečnost nás sám Pán upozorňoval a připravoval a ukázal na našeho nepřítele zcela jasně jako na Satana, svůdce, otce lži. A tak jako Bůh se projevuje v čase skrze své svaté, rovněž Satan má své velmi aktivní exponenty a mluvčí, pro které má apoštol Jan výmluvně označení: antikristi, tedy ti, kdo odporují Kristu a jeho úplnému a nezkrácenému učení.

Katechismus katolické církve vymezuje pojem Antikrista jako falešné mesiášství.

Pravoslavný myslitel Alexander Meň označuje výstižněji Antikrista za špatnou „alternativu Ježíše Krista. Je to zlý duch, který má své místo v celých dějinách. Kristus je svoboda, a Antikrist je zotročení. Kristus je láska, a Antikrist je nenávisť. Kristus je vesmírnost, a Antikrist se uzavírá ve skupinách, v klanech, v národech atd. Kristus je nenásilí, a Antikrist je násilí. Kristus je pravda, a Antikrist je lež. Pokud používáme tuto metodu, můžeme ducha Antikrista a jeho vyznavačů určovat vcelku jasně.“

Antikrist své antievangelium dokonce nadiktoval, a to filosofovi Nietzschemu: „Co je dobré? - Všechno, co v Člověku zvyšuje pocit moci, vůli k moci, moc samotnou. Co je špatné? - Všechno, co pochází ze slabosti. Co je štěstí? - Cítit, že moc narůstá - že překonáváme to, co nám překáží. Nikoliv spokojenost, ale vůle k moci; ne mír, ale válka; ne ctnost, ale zdatnost (ctnost v renesančním stylu, virtus jakožto zmužilá síla, tedy ctnost bez „moralínu“). Slabí a nezdařilí mají zahynout: to je první věta naší lásky k člověku. A má se jim k tomu ještě dopomáhat. Co je škodlivější než jakákoliv neřest? Účinná soustrast se všemi nezdařilými a slabými, tedy křesťanství. Křesťanství se postavilo na stranu všeho slabého, nízkého, nezdařilého, udělalo ideál z odporu proti udržovacím instinktům silného člověka; zkazilo rozum i povahu duchovně nejsilnějších tím, že učilo vidět v nejvyšších hodnotách duchovnosti hřích, klam, pokušení.“

To nejsou slova, která zůstala na papíře. Poprvé se toto antievangelium prakticky realizovalo v hrůzách nacistické diktatury a podruhé v libivější, ale neméně zhoubné velké západní kulturně-sexuální revoluci v roce 1968, která v době II. vatikánského koncilu nastolila jako velký „antikoncil“ všechny dnes již samozřejmé a uzákoněné požadavky: od potratů přes homosexualitu, volné svazky a rozvrat rodiny až k eutanazii. To je zatím výsledek pošetilého a rouhavého úsilí měnit evangelium a zbavit je všeho, co „hrozí“.

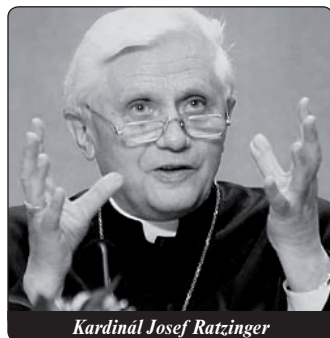
-lš-

Různá společenství starého ritu, která vznikla na půdě motu proprio *Ecclesia Dei*, darovala Církvi velký počet povolání kněží a řeholníků, kteří s horlivostí, radostí a hlubokou vnitřní jednotou s papežem prokazují službu evangeliu v této době. Posílili mnoho věřících v radosti z liturgie a v lásce k Církvi nebo jim je znovu darovali. V mnoha biskupstvih světa se osvědčuje jejich služba v plodné spolupráci s biskupy a v dobrém bratrském vztahu k věřícím, kteří se cítí doma v obnovené formě liturgie. To všechno musí být v tuto hodinu důvodem k vděčnosti.

Bylo by však nerealistické zamlčovat, že na mnoha místech dochází k těžkostem, protože biskupové, kněží a věřící se na příklon k staré liturgii – liturgickým knihám z roku 1962 – dívají jako na prvek rozdělení, který prý ruší pokoj ve farnostech a budí dojem výhrad k přijetí koncilu a vůbec k poslušnosti vůči řádným pastýřům Církve. Naše otázka musí tedy znít: Jak je možno překonat tyto těžkosti, jak je možno vytvořit důvěru, tak aby tyto skupiny a společenství, které milují starou liturgii, mohly být v pokoji a plodně začleněny do života Církve? Tyto otázky předcházejí jiná otázka: Co je vlastně důvodem nedůvěry, nebo dokonce odmítání dalšího setrvání u staré liturgické formy? Nepochybně je možné uvést především neteologické důvody, které závisí na temperamentu jednotlivých lidí, který je v protikladu k charakteru druhých, i na jiných vnějších okolnostech. Ale jistě existují hlubší a méně náhodné příčiny problémů.

Obě zdůvodnění, která jsou jmenována nejčastěji, jsou: nedostatek poslušnosti ke Koncilu, který obnovil liturgické knihy, a rozdělení jednoty, které vyplývá z rozdílných forem liturgie. Oba důvody je možno poměrně snadno rozptýlit. Koncil sám si ce liturgické knihy neobnovil, ale

dal pokyn k jejich revizi a stanovil pro to zásady. Ale především dal zásadní ustanovení pro liturgii, které stanoví vnitřní míru jednotlivých reforem a současně vyjadřuje trvalé měřítko správného slavení liturgie. Poslušnost ke Koncilu by byla po-

Kardinál Josef Ratzinger

rušena tehdy, kdyby se těchto podstatných měřítek nedbalo a byly dány stranou *normae generales*, které jsou formulovány v 34.–36. odstavci konstituce o liturgii. Podle těchto měřítek je třeba posuzovat slavení liturgie jak podle starých, tak podle nových liturgických knih, protože Koncil, jak již bylo řečeno, žádné knihy nepředepsal ani nevyřadil, nýbrž stanovil základní

normy, které je třeba respektovat při všech knihách. V této souvislosti je vhodné připomenout si konstatování kardinála Newmana, že církve nikdy ve svých dějinách žádnou pravověrnou liturgickou formu ani neodstranila ani nezakázala, to by bylo duchu Církve zcela cizí. Pravověrná liturgie není nikdy pouze pragmaticky sestavený soubor obřadů, který je možno pozitivisticky užívat dnes tak a zítra onak. Pravověrné formy ritu jsou živé skutečnosti, které vrostly ze živého dialogu Církve se svým Pánem, jsou to živoucí podoby Církve, ve kterých se soustřeďuje víra, modlitba a život generací a v nichž našlo svou formu Boží jednání a odpověď člověka. Takové rity mohou odumírat jen tehdy, když zmizel v dějinách jejich nosný subjekt anebo se se svým dědictvím přeusouvá do jiného životního prostoru. Autorita Církve může ve změněných dějinných situacích použití takových ritů upravit a omezit, ale nikdy je prostě nezakazuje. Koncil tedy dal pokyn k obnově liturgických knih, a tím

také jejich rituálního ztvárnění, ale žádný zákaz knih neformuloval. Opatření Koncilu je současně rámcovější a náročnější, vyzývá totiž k sebezpytování.

K tomuto bodu se budeme muset vrátit. Především je však třeba se zamyslet nad argumentem o narušení jednoty. Zde musíme rozlišovat teologickou a praktickou stránku otázky. Pokud jde o to, co je teoretické a základní, pak v Církvi byl vždy větší počet forem latinského ritu, které se sjednocováním životních prostorů v Evropě zpravidla ustoupily, ale i tak až do Koncilu existovaly vedle římského také ambroziánský rítus, rítus v Toledo, dominikánský rítus a snad ještě další, které neznám. Nikoho to neuráželo, že dominikáni, kteří byli přítomni v našich farnostech, slavili mši svatou jinak než místní farář. Věděli jsme, že jeden způsob jako druhý je stejně katolický a radovali jsme se z bohatství tradice. Dále je třeba říct, že svobodný prostor pro tvořivost, který otevřel nový řád, byl nejednou překročen a rozdíl mezi způsobem použití nových knih byl často větší než rozdíl mezi starými a novými knihami, pokud se při jejich použití věrně dodržuje obsah a texty ritů. Sloužili-li se latinská slavná mše podle starých a podle nových knih, je pro méně vzdělaného křesťana sotva k rozeznání, zatímco „kreativně“ upravované formy celebrování v mateřské řeči mohou být často přímo odstrašující.

Tím jsme již překročili teoretickou rovinu a dostali jsme se k praktické stránce, kde mohou být věci přirozeně komplikované, protože se jedná o vztahy živých lidí. Averte, jak se mi zdá, jsou proto tak velké, protože se různý způsob liturgického slavení spojuje s různým duchovním

Vděčnost za bohatství forem

Předneseno 27. října 1998 v rámci jubilejní pouti k desátému výročí motu proprio *Ecclesia Dei*

VÝZNAMNÝ OBJEV

Izraelští archeologové objevili v Tiberias zbytky byzantského kostela. Vykopávky byly součástí projektu firmy „Mekorot“, která v tomto městě na břehu Genezaretského jezera plánuje výstavbu kanalizace.

Mozaiky a nápisy obsahují křesťanské motivy a výpovědi. Leath Di Signi z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě dešifrovala nápis: „Náš Pane, chraň duše svých služebníků.“ Jedna mozaika představuje veliký kříž obklopený řeckými písmeny alfa a omega. Kostel může pocházet ze čtvrtého až pátého století. Je to nejstarší kostel, který byl zatím v Tiberias objeven a stál v centru města. Nacházel se v bezprostředním sousedství židovské městské čtvrti, která vznikla o 600 let později.

KIRCHE IN NOT

Na dílo Kirche in Not přispěli dárci v roce 2006 částkou 81 mil. €, to je o 7 milionů více než v roce 2005. Tyto prostředky byly využity v různých projektech ve 137 zemích světa. Nejvíce prostředků plynulo do Brazílie, dále do Indie, Ukrajiny, Konga, Súdánu a Ruska.

► postojem, jsou to dva rozličné způsoby, jak chápeme Církev a pojetí křesťana. To má různé důvody. Spočívá to především v tom, že se v obou podobách liturgie směřují vnější prvky s jejich formou, a tak se nakonec dochází k protikladným postojům. Pro průměrného křesťana je při nové liturgii podstatné, že se slaví v mateřské řeči, že kněz je obrácen k lidu a že laici vykonávají v liturgii aktivní funkce. Jako podstatné pro slavení podle starých knih je pro ně, že se používá latina, že kněz je obrácen k oltáři, že je v obřadech všechno přísně předepsáno a že věřící sledují obřad v tiché modlitbě a nevykonávají aktivní funkce. Samotná koncilní konstituce však vůbec nemluví o obrácení kněze k oltáři nebo k lidu, o jazyku říká, že latina má být zachována, ale má být rozšířeno použití mateřského jazyka, zvláště při čteních, některých modlitbách a zpěvech (36, § 2). Pokud jde o součinnost věřících, připomíná Koncil nejdříve obecně, že liturgii slaví „celé mystické Kristovo tělo“ (26), a to pak konkretizuje, že „při liturgické slavnosti každý služebník církve a každý věřící má v rámci své funkce konat jen to, ale i všechno to, co mu přísluší z povahy věci a podle liturgických předpisů“ (28). „V zájmu aktivní účasti je důležité získat lid pro recitování aklamací a odpovědí a pro zpěv žalmů, antifon a písní. Ve vhodných chvílích se má zachovávat také posvátné mlčení“ (30).

Nad těmito směrnicemi se musí všichni zamyslet. V kružích některých moderních liturgiků jsou tendence tento koncilní podnět dále jednostranně rozvíjet způsobem, který záměry Koncilu postavil na hlavu. Postavení kněze redukuje některých z nich na zcela funkcionální. Skutečnost, že celé Kristovo tělo je subjektem liturgie, si vysvětlují tak, že subjektem se stává farnost a ta si rozděljuje funkce. Je zde zřejmá tendence minimalizovat obětní charakter

mše svaté a pod záminkou lepšího porozumění zcela mizí moment tajemství a posvátna. Dále je možno pozorovat tendenci k jednostrannému zdůrazňování společenského charakteru bohoslužby, že je to věcí farnosti, která sama rozhoduje o své slavnosti. Jako reakce na přemíru tohoto banálního racionalismu a pragmatismu takových teoretiků a praktiků vzniká bohudik také příklon k mysteriu, ke klanění posvátnu, eschatologickému charakteru liturgie. Na druhé straně je třeba přiznat, že slavení staré liturgie se stává někdy individualistickým a privátním, že společenství mezi knězem a věřícími není dostačující.

Redukcionistické pojmání liturgie bylo asi tím hlavním důvodem pro to, že na mnoha místech odstranění starých knih nebylo chápáno jako něco rozhodujícího. Bolest z kvapně a vnějškově prováděné reformy vznikala tam, kde liturgické hnutí vytvořilo lásku k liturgii, a to, co požadoval Koncil, totiž vtažení do božského dění, se již předtím uskutečnilo. Tam, kde žádné liturgické hnutí nebylo, proběhla reforma nejdříve bezbolestně. K nevoli a nespokojenosti docházelo teprve tehdy, když kvůli svévolné tvořivosti došlo k potlačení mysteria. Proto je důležité, aby i při slavení liturgie podle starých knih byly dodrženy podstatné pokyny liturgické konstituce, které jsem uvedl. Uchvátí-li liturgie věřící svou krásou a hloubkou, budou ji věřící milovat a nebudou stát v nesmiřitelném protikladu k novým knihám, kde však také musí být dodržována koncilem požadovaná forma. Čím více v tomto smyslu věříme, jednáme a žijeme, tím více můžeme my jako biskupové být přesvědčeni, že přítomnost staré liturgie není rušivý prvek ani ohrožení jednoty, nýbrž dar, který slouží k výstavbě Kristova těla, ke které jsme všichni zavázáni.

Překlad I-š

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 16.00 – 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 2. 9.: 8.04, 17.55 Z dětské duše 8.10 Na koberečku (26) 8.25 Kapka (4. díl) 8.35 Proměny zahrady (září) (P) 9.00 A vy nepláčete s námi 9.50 Pro vita mundi s Pavlem Wesselym 10.30 Přímý přenos mše svaté z Loreta se Svatým otcem Benediktem XVI. (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 16.05 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 16.35 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 17.35 Archandělské klíče 18.00 Ježíš – království bez hranic (17) (P) 18.30 Curriculum vitae – Zázraky mého života 19.00 Ciénaga de Zapata, Haleakala, Mesa Verde 19.30 Študlov 19.35 Truhlíci na táboře (Indiáni) 19.50 Čtème z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Benefiční koncert pro Haiti (R) 22.00 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 22.55 Misijní magazín (14) 00.00 TABU-BU.

Po 3. 9.: 8.05, 18.05 Druhá šance 8.30, 21.40 Na koberečku (26) 8.45 Proměny zahrady (září) 9.00 Noční univerzita – Arch. Sergiusz Gajek 10.00, 18.45 Paříž 10.30 Octava dies 11.00 Pro vita mundi s Pavlem Wesselym 11.40 Kapka (4) 11.50, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi tentokrát s P. Stanislavem Lekavým 12.45 Truhlíci na táboře (Indiáni) 16.05 Po stopách Ježíše Krista (10/10) 16.35 Rodina je... 17.05 Exit 316 17.35 Hledání (6) 18.35 Kapka (5. díl) (P) 19.15 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 19.45 Študlov 20.05 Pěšák Boží 21.05 Přírodní krásy Ameriky (5. díl) 21.55 Noční univerzita – Radovan Lukavský o sobě 23.00 Benefiční koncert pro Haiti (R) 00.30 Paříž.

Út 4. 9.: 8.05 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 9.00 Na koberečku (26) 9.15 New York 9.45, 21.50 Exit 316 10.15 Noemova pošta (srpen) (R) 11.40 Kapka (5. díl) 11.50, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Misa Jazz 16.05 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 16.35 Pro vita mundi s Pavlem Wesselym 17.15 Potřebuje Česko své hrdiny? (5. díl) 17.45 Truhlíci na táboře (Indiáni) 18.05 Dětská televize (srpen) 18.35 Kapka (6. díl) (P) 18.45 Proměny zahrady (září) 19.00 Léta letí k andělům – P. ThLic. Gereon Tomáš Biňovec, OPraem. 19.30 Přírodní krásy Ameriky (6. díl) 20.05 Misijní magazín (14) 21.10 Poustevník diplomat (P) 21.30 Čtème z křesťanských periodik 21.40 Študlov 22.20 Hledání (6) 22.50 Octava dies 23.20 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 23.50 Pro vita mundi tentokrát s P. Stanislavem Lekavým (2. díl).

St 5. 9.: 8.05 Atlas Charity: Hnojník 8.10 Druhá šance 8.45, 20.30 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 9.45 Čtème z křesťanských periodik 10.00 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.30 Hongkong 11.55, 19.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Rodina je... 12.35 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 16.05 Pro vita mundi tentokrát s P. Stanislavem Lekavým (2. díl) 17.00 Noční univerzita – Radovan Lukavský o sobě 18.02 Hongkong 18.35 O Mísálkovi (18) 18.45 Proč pomáhat 19.10 Pro vita mundi s Pavlem Wesselym 20.00 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) (P) 21.35 Truhlíci na táboře (Indiáni) 21.50

Atlas Charity: Vesnička soužití 21.55 Valašská Senice 22.05 Arch. Sergiusz Gajek: Chápete, co jsem vám učinil? 23.35 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R).

Čt 6. 9.: 8.05, 19.05 Proč pomáhat 8.30 Dětská televize (srpen) 9.00 Noční univerzita – Radovan Lukavský o sobě 10.00 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 11.00 Valašská Senice 11.15 Paříž 11.40 Kapka (6. díl) 11.50, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05, 00.00 Rodina je... 12.35 Přírodní krásy Ameriky (5) 16.05 Přírodní krásy Ameriky (6. díl) 16.35 Po stopách Ježíše Krista (10/10) 17.05, 21.15 Druhá šance 17.30 Nanuk 18.35 Kapka (7. díl) (P) 18.45 Proměny zahrady (září) 19.30 Octava dies 20.05 Pro vita mundi s Václavem Filipcem, SDB (P) 20.45, 22.30 Paříž 21.45 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) 22.15 Atlas Charity: Vesnička soužití 23.00 Exit 316 23.30 Hledání (6) 00.30 Pro vita mundi tentokrát s P. Stanislavem Lekavým (2. díl).

Pá 7. 9.: 8.05 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) 8.35 Truhlíci na táboře (Indiáni) 8.50 Proč pomáhat 9.20, 22.05 Misijní magazín (14) 10.20, 23.05 New York 10.50 Na koberečku (26) 11.05 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 11.50, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš – království bez hranic (16) 12.35 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 16.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R) 17.25 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 18.35 Letecké příběhy 18.45 Exit 316 19.15 Pro vita mundi s P. Václavem Filipcem, SDB 20.05 Hlubinami vesmíru – září (P) 21.05 Po stopách Ježíše Krista (10/10) 21.35 Proč pomáhat 23.35 Noční univerzita – Radovan Lukavský o sobě 00.15 Proměny zahrady (září) 00.35 Octava dies.

So 8. 9.: 8.04, 20.00 Z dětské duše 8.10 Studio AHA (4) 8.50 Ježíš – království bez hranic (16) 9.15, 19.00 Paříž 9.45 Čtème z křesťanských periodik (P) 9.55 Dětská televize (srpen) 10.25 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 12.35 Znojmo ve spirále času 16.05 Křížovatky Miloše Boka 16.30 Na koberečku (26) 16.45 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 18.00 Rodina je... 18.35 Kouzelná tužka 18.45 Přání (P) 19.30 Vy kročme z mlhy (P) 20.05 Curriculum vitae – Vesmír v nás (P) 20.35 Exit 316 (P) 21.05 Hledání (9) 21.35 Proč pomáhat 22.00 Nanuk 22.55 Noční univerzita: P. Petr Semela – Ježíš – Pán a Mistr (P) 23.55 Hlubinami vesmíru – září.

Ne 9. 9.: 8.04 Z dětské duše 8.10 Na koberečku (26) 8.25 Letecké příběhy (1. díl) 8.35 Nanuk 9.45 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Je Česko ateistické a Slovensko křesťanské? (7. díl) 16.05 Proč pomáhat 16.30 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 17.00 Poustevník diplomat 17.30 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 18.45 New York 19.15 Papež Benedikt XVI. v Rakousku (L) 19.35 Přání 19.50 Čtème z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Planetshakers 21.35 Pěšák Boží 22.30 Misijní magazín (14) 23.30 Rodina je... 00.00 Hlubinami vesmíru – září (P).

Liturgická čtení

Neděle 2. 9. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 3,19–21.30–31

Ž 68(67),4–5ac.6–7ab.10–11

Odp.: 11b (*Bože, ve své dobrotě se postaral o chudáka.*)

2. čt.: Žid 12,18–19.22–24a

Ev.: Lk 14,17–14

Slovo na den: On si všiml, jak si hosté vybírají.

Pondělí 3. 9. – památka sv. Řehoře

Velikého

1. čt.: 1 Sol 4,13–18

Ž 96(95),1+3.4–5.11–12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 4,16–30

Slovo na den: Duch Páně je nade mnou.

Úterý 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Sol 5,1–6.9–11

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 4,31–37

Slovo na den: Žasli.

Středa 5. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,1–8

Ž 52(51),10.11

Odp.: 10b (*Stále spoléhám na Boží slávotnost.*)

Ev.: Lk 4,38–44

Slovo na den: Ihned vstala a obsluhovala je.

Čtvrtek 6. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,9–14

Ž 98(97),2–3ab.3cd.4.5–6

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 5,1–11

Slovo na den: Přirazili s lodmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

Pátek 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: Kol 1,15–20

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásetem!*)

Ev.: Lk 5,33–39

Slovo na den: V těch dnech se budou postit.

Sobota 8. 9. – svátek Narození P. Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a nebo Řim 8,28–30

Ž 13(12),6ab.6cd

Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásam v Pánu.*)

Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Slovo na den: Bůh s námi.

Matice svatokopecská zve své členy na **12. POUŤ MATICE SVATOKOPECKÉ**, která se uskuteční v **neděli 9. září 2007** na Sv. Kopečku u Olomouce. V jejím rámci ve 13 hodin proběhne ve Francouzském sále svatokopecské fary řádná valná hromada a po ní bude v 15 hodin v bazilice sloužena mše svatá za živé a zemřelé členy MS, celebrotaná olomouckým pomocným biskupem a čestným členem MS Mons. Josefem Hrdličkou.

Poutní slavnost Panny Marie v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná v neděli 9. září 2007. Mše svatě budou v 10.30 a v 15 hod., ve 13.30 hod. bude křížová cesta.

Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež, můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé – P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou: poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturní vysvědčení • přijaté svátosti křtu, Eucharistie a birmování.

Letošní (už čtvrtá) 20 km dlouhá **PĚŠÍ SMÍRNÁ POUŤ P. Ladislava Kubička za obrácení našeho národa** vyjde v **sobotu 22. 9.** v 7.15 hodin od jeho hrobu v Kunštátě a bude zakončena mší svatou v 17 hodin ve Sloupu v Moravském krasu. Poté autobus poutníky odveze zpět do Kunštátu. Jáhen p. Kinc (tel.: 606 948 970) je ochoten případným zájemcům zajistit poutnické ubytování.

PODZIMNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ ke svátku POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE – neděle 16. září 2007

Program pouti: mše svatá v předvečer pouti v sobotu 15. září v 18 hodin • mše svatá v neděli 16. září v 7.15 a v 9 hodin, slavná mše svatá v 11 hodin – celebruje P. Václav Habart, probošt jindřichohradecký • svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin • během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi.

Duchovní správa poutního kostela sv. Jakuba Většího a sv. Anny ve **Staré Vodě** oznamuje, že **poutní mše svatá ze svátku Narození Panny Marie** se bude konat v **neděli 9. září 2007 v 15 hodin.**

ODVÁŽNÉ PROHLÁŠENÍ

Pod pseudonymem Inci Y. prolomila jedna Turkyň v Německu mlčení a jménem staniců obvinila islám pro jeho postoj k ženám: jako dívky jsou vězněny, jako ženy pokořovány, bity a znásilňovány. O lásce nemůže být vůbec řeč. Jedny krácejí za svými muži, jiné jsou němé trpitelky. Je tomu tak jak v Anatolii, tak v zaslíbené zemi, v Německu.

Noviny píšou o její knize jako o otřesném svědectví, které bere čtenáři dech. „Kniha by měla být povinnou četbou.“ Jsou to „skutečnosti, při kterých čtenáři naskakuje husí kůže“.

(*Erstickt an euren Lügen. Eine Türkin in Deutschland erzählt, 304 stran, 8,2€*)

PAPEŽ JE KATOLÍK

Anglikánský biskup Robert Forsyth ze Sydney reagoval na poslední list Kongregace pro nauku víry o charakteru pravé církve rezignovaně. „Není důvod se znepokojoval. Papež je přece katolík a potvrzuje tak pouze katolickou nauku. To bylo řečeno již před 400 roky. Jsem z toho smutný, když to slyším, ale nejsem překvapen, když papež hlásá katolickou víru. Je přece katolík a nikoliv antikrist.“

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	2. 9.	3. 9.	4. 9.	5. 9.	6. 9.	7. 9.	8. 9.
Antifona	919	1734	949	964	980	996	1493
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1734	949	964	981	997	1494
Antifony	920	935	950	965	981	998	1494
Žalmy	921	936	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1735	953	969	985	1001	1495
Antifona k Zach. kantiku	713	1492	953	969	985	1002	1495
Prosby	924	1724	953	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	713	1492	954	970	986	1493	1495
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	792
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1495
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1496
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1006	1495
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1736	959	975	991	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	1737	962	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	713	713	1492	962	979	995	714
Prosby	918	933	1731	963	979	995	1011
Záv. modlitba	713	713	1492	963	980	996	1493
Kompletář:	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NABÍDKA KALENDÁŘŮ NA ROK 2008

ZNAMENÍ ČASU

Obrazy a texty P. Stanislav Weigel

Stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Cenými informacemi jsou souřadnice liturgických čtení na každý den v roce a vyznačení liturgických barev v přehledné měsíční tabulce. Meditativní ráz dodávají kalendáři obrazy a krátké myšlenky P. Weigla. Seznam použitých obrazů s autorskými čísly nabízí možnost objednávky vybraných děl. Kalendář je vytištěn na papíře vhodném pro zápisky všemi typy psacích potřeb.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • 57 Kč

DĚDICTVÍ OTCŮ

Stolní kalendář s církevním i občanským kalendářem. Fotografie Vojtěcha Kodeta a Josefa Pinkavy zachycují sakrální architekturu Čech a Moravy.

Karmelitánské nakladatelství • 59 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA

Stolní kalendář s církevním i občanským kalendářem. Ilustrativní fotografie Josefa Pinkavy, Vojtěcha Kodeta, Ignáce Muchy a Pavla Kindermanna.

Karmelitánské nakladatelství • 55 Kč

S TEXTY P. PETRA VRBACKÉHO

Stolní kalendář s církevním i občanským kalendářem. Ilustrativní fotografie Jana Zahradníčka, Marie Laudátové, Václava Tschulika a nakladatelství Cesta.

Cesta • 54 Kč

KALENDÁŘ S KATOLICKÝM KALENDÁRIEM

Stolní kalendář s fotografiemi Václava Nováka.

Obchodní tiskárny Hořovice, a. s. • 59 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁRIEM

Diář s občanským i liturgickým kalendářem na rok 2008: svátky církevní i světské, liturgická čtení na jednotlivé dny v roce, příslušné liturgické barvy, odkaz na modlitbu breviáře a sponsoria žalmů.

Paulínky • Kož. vaz., brož., 85 x 150 mm, 78 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.